

et

V.

1.

Keimhildesatája.

Én énekben.)

..... Ledólt már a némes Thion,
"A bűszke Karthago hatalma
Róma, és a Babylon leomlott"

Berzsenyi.

Tartalom:

I. Enek: Skrimfild esküje	4. lap.
II. Enek: Atilla temetése	25 -
III. Enek: A sadakasztély	43 -
IV. Enek: A Rajna leányai	65 -
V. Enek: A bányarablás következményei	81 -
VI. Enek: A chalonsi ütközet	99 -
VII. Enek: Brunfild vízverésdése	117 -
VIII. Enek: Etel és Walter	129 -
IX. Enek: Skrimfild csatája	153 -
X. Enek: Befejezés	170 -

Előszó!

Mielőtt hosszabb fáradsággal művét bemutatnám, szeretkegy rövid magyarázattal meg-
előzni azt.

A mű szerzőjét a „Nibelungok végkatasztrofája”
szülte, a miért is a mű összefüggésben van a „Ni-
belungok”-kal, s mintegy befejezésit is képezi.

Tudnillik itt Skrimfild bűnhődését, az egyszeri
megöletést, nem találtam elég erős drámai bűn-
tetésnek. Nálam, összehozva a hűv bűnadalom
megdőlésével, másképp bűnhődik. Hasonlóképen
Brunhildat is, kit a „Nibelungok” vége egészen elfe-
lejt egyik főszereplőjét szerepeltetem. Hogy őt
a szerepkörbe vonhassam, Skrimfild fióval meggy az
átoktatás nibelungi kínosát fölmutatni is, azt
Brunfilddal együtt magával hozza, de a kínos

átka eleri át is, fejére párt hordván.

Maga a mi Krümpfeld kúrdelmű rajzolja, fia
és a tőn érdekelben, Etelé habilitól a nagy Krüm-
feld család, a husz kúrdakom áradó léseig,
hol Krümpfeld élise.

Ezen néhány bevezető név után bemutatam műveimet.

Tisztelettel:

Budapest, 1891. július hó.

Steno.

Első ének.
Krümpfeld esküje.

Az Alföldön a déli nyári szél
Étlenre régi multak esodásával beszél:

Hogyan történt a véres, a nagy Krimsfeld esete,
Hogy tört meg ott a hunnok hatalma és hada.

A nibelungi nagy kincs, az átkozott örök, *)
Aldás, sante hogyan, hűbéri felelők
Miként vesíték össze, őt is király Csabát,
Szeretn föl hogy kereste a hun az is harát.

Ge harorok hallatára tilinko' bus sava,
A nympák lágy danája, silek gonosz kara
Erimulnak s sivatják étiller fiait....
Figyeljünk a repire mi is hát... halga!... vitt!...

*

Thiwe már a vértett, Etel már meghala,
Krimfilda, s ep kezétől, a ki borús vala,
Hogy s megél s étilla kettőt is s ez nejel,
A trónra föl magához, hunoknak új fejül.

Hogy, ki két királynak, kiknél hatalmasabb
Nig, volt még világon, a seje volt s szabad,
Egy másnak lenne mostan kis örömeje, tán?
Nem s! nem él e földön, sly asszony sem bánj!

Hinen Brunfilddal, össze rinteni azért esett,
Mert az hűbériének hiva őt s így kezét
Emelt delyfere, ainde borsija rá talált,
Habar, azt seje éppen esde nyert s ophalált.

Podig Etel úzente, hozzá járni kell!
Egész kiserétevel, minden eselédivel,
Ha már nem jó fika nál, de seje átkozott körül
Telgaly, mert én tudom, hogy arámeren örül!..

7.
Le nem soká' örült az! A nassnak reggelén
Noltan fehétt, állta nép hitvese élén,
"Orvívástól feladt meg" örök híresítelék,
Másképp a nép haragját föl ingerelheték.

De biz' nem így volt! Thimfild a nári éjszakán
Bassu's buwal virasztott, úgy bánta a magány,
Továbbá első férjét, elátkozá' Etelt,
Hogy az most bükközgén miní nagy sebét ejt!

Sőt, hoggy megutálta, mert egy nagy bossut állt
Eveszéstől Szeggednek, kit Hagan, seira állt'
Fivérinek traktával... nem, boita, ő c kint
Le bossuját feledni, hát megölette mind.

A ribelungi hősök mind tölle veszték el,
Bár magyaráttá, vesztők ő épp úgy mint Etel,
Mert sok jó hun vitéznek, a vérsélyt el ott,
Halálukról bossut állt Giselher s Geront!

7
La harmadik feje a bergondi hős király:
Gurthor is öldökelt ám s bold Hagan a hi másé
Egyedül állt, soratvott s víengzett s' vele,
A míg csak meg nem törté a Berni erje.

A Berni Péter foglyul hozá' őket elé,
S Thimfild a bátyja Gurthor fejét most leveré,
Bassuból s hoggy meg tudja, hol a kincs (hasitakun!
Hagan nem árulá' el, hol az eldugva van.)²⁾

Átlla megutálta Thimfildat ezeket,
S hoggy bátyja s Rodonából önkéssel ontá' vért
Amás nőt vett s most ellikolttal, ülnástor ejelen,
"Oh! bossut állkötte, hoggy így bánék velem!"

"E szeggyenét mehen rámesett - síránpozott -
Bossut állköt csak tudniám, hoggyan s gondolkorott
S az első férj ruhái között rakos s' víre
Még kesőbb le, látva, hoggy most már nincs híre.

8
Gyermek boldogsága régi emléki két keres,
Lébe jut: Gabának a hűbressé lesz
Háda fia, regyon! a bátya öccsinek!
Halált inkább, de ezt nem fogom ámenni meg!"

Hah! megran! mostan ajkán örömsikely fakad,
A háda regy kezébe, volt férjje, a kad,
Albrika törpe kincsört Szegfried fertotta meg
Attól a kínél az, láthatlan hogyha megy.

Étel saka felétart, bossival kebliben,
Cs. "kód előtt sutánom" ... snem bátya senkisen,
"Mogcsalja könnyű lépte, hol étsuhan, az őt"
La félvilág váának merít szivébe tört... «³⁾

Nó volt azt reggel kárna, no volt ijádelem,
Attól hogy megölték, állat a nári fekegyen,
Nem látott több királyt a világ soka ijét!
Levált a hatalmas hun nép méltán ijást.

9
Elrapadott a hun nép, mint a csillag sereg
A sörög hold türesét ércen reggabr meg
Ercsmül, sör a hun nép, sörme könyekbe vesz,
Mint gyermeke ha apja a sörbe téve lesz.

Az örök: Buleu, Torda, Zórid és Fetterik,
Eti lehetett a gyilkos? csak sejtésim merik,
Örvörzést adtak, oknak, a mely megölte őt,
Sörögynek hagyta hátta Mikolt, a sörde nót.

Íme hogy sebetlen menjen Hunor, Kevékes ált'
Törrel, dofélk meg imas mellett va sive tájt,
"Vérkony nyd tele síták a halt sebek helyét,
Így eltörömbé sepon, a gyilkossáig jelet" «⁴⁾

A gyérhiv rányra kelvén, hol a király lakott,
Ercmül, néprajzibongta az ória's lakot,
A népekét igácó, a könnyű hun hadak
Felsmetett arccán omlik nehéz, könnyűcipatak.

A horraértő Torda Elett kiteríté
 Sac utra jól Thadivhoz egész elkeríté,
 Többjéden isten kardja, az isten ostora
 Akgtér akkor ki pülötte... mehet már most oda.

Egy hédig így álltilla, mindenki láthatá,
 Szégtiseteletjét néki mindenki megadá,
 Megnéve sivezése a huncnak megáll,
 Lejtven hogy nagy hatalmak, diarik végére jár.

Hét nap múlva Thunornáj vezéri szejéi,
 Átilla nekonaiga, s hérom figyormeki
 Söttemetése össze egy teremben gyüle,
 Exem's meylas feitek, stábl városu kivüle.

A térnek egy feleben helyre el a nők,
 Krimfeld, újju Mikolta, az övegy sárva fők
 Sott a hurok sok bűake, nép lányá, asszonya,
 E hely a remsa sárnek egy paradissoma.

Tjörö angyal arasok, hájos sörke fejek,
 Tugrölö barona lánykák, sötét hajig, szemek,
 Néműgik engedelkeny, kerésre hajoló,
 Másikvilaj's kegyetlen, rem saartal villogó.

Fe masta börtöt isgyia sötét lalkijará
 Szállott a nép, aracobrasoz megváltoztata
 Idelökre vad orcut sa seldid szemeket
 Vadda, hogy ki belejick nésett megrenogott.

Bokáigér a nőknek tépött, zilált hajok,
 Mroenokra abe pedre az édes fonatok,
 Hép, deymas fűs helyett a dagado' kebel,
 Farószal van bontva, gyárt hirdet a lepel.

Más rónin maga térnek a hurok hatalmasok
 Sa hűvöies peribjok állottak sorban ott,
 Huszonhágyem, Átilla a kike t meggyőzött,
 Ábemi fette első mindannyiok között.

A Berni Pétercs, a selyes búske hős,
 A Hagen lovója, a képrétlen erős,
 A Hian (mondják) orvland, nemegyet elfogott
 A szótan kével, s vára falára aggatott.

A Hilla Czezmimánál hogy harcra jött vele,
 A hun sárkót öklös, isonytató kele,
 Vért iradott az ég is, látván a két hadat
 A vérsíkot tapasztán a halványholtakat,

Amitt Ede, ott Péter, odatotta a halált,
 A kit megtalált a kardok, azt ottán megtalált
 A most egy hun kött erre, stálálva lett azzal,
 E Péter homlokába szírdott az azzal.

A nyíllal homlokában az asakrohant tova
 A harorolt, de fénydöttan regyott le most lóra,
 Horzá lépett a Hilla akkor, s nyújtá kezét:
 "Legyünk mártol mi békén, a haror legyen elög!"

A velt Pétercs, a haláltalan "nave,"⁵⁾
 A velt mindog Edehez mostig lübeése,
 A fegyedel a sást is mond nem meg a szabadon,
 A nem hagyja el a halált, ha nyílik a halom?...

A velt a nagy sarkálku Hildebránd, tiates ér,
 A Berni hűvitése, aintén roppant erős,
 A lakok fője Rásmung, Genseric s a király,
 A Gép Buccelin a Thuring is a herul Fivár.

A velt a nagy Torismund, Valameri testogóth,
 A velti vére ennek a tóg sik s a dís folgat,
 A velt a ggyúsi knak királya, hős a trest,
 A megsküdt az, meghal, ha bármely harcra vért.

A velt a nagy Morost a durva lett,
 A velt a nagy kedvenor barátja lett,
 A Frank király Moróv, a Brün veser Hóbal,
 A velt a harcban ellenére máris követ a bal.

Teodorik is itte hit sajat vatyja magol
 Torismund, mert semet a trionia vetette fel,
 id savmata (e nejnok hazija nines sehon)
 Fegyor, a tozpe is a nyilttriviu Edechon.

Törösfajja a schireknek, az hogy Dyanokhajart,
 Mit hunk követ, a csanak ki mar rajja rivit
 Terte: kineset kapo hasztillat negolod,
 Te o falfette ennek, mit fonal a govig.

Ahun foth koit podiglen Fedok Boris Labars,
 Javan Tarkinon tettel, deinkalk soval art,
 Hala, p, semere, Jinat latthatri vint itte
 Sanklahu az, ohau dis, nem tudja kineseit.

Balag Tajar is itten, etnos, idjes Lchel,
 Nyoreglon eloz folytor, napokig fel se kel,
 Adosa fel semivol, Bularu az or, sozer,
 Az meghal kit kezivel harcolban, asatun se or.

Otta kedvener reges is, o folkeru Tobor,
 Hagen, ita le masat saji oreg Tobor,
 Dars, Hund, es tudja isten mag lany jo dalis...
 Etottuk a halottnal Etel larom fia.

Aladar, legidosebb, etimfida gyanake,
 Et uj kiralynek lenni am neki kollone,
 Feanyjait az apja et ki nem allhata
 Ihipa, asony fianak huberesul ada.

Anyjanak vere latrak nepi roke futjein,
 Eges termes ten is vilagos semcin,
 Apjatal arora xinet sheres folyguis veit:
 Mondkottatal orokk, cigyat uralomert.

Mellotte all Edekek kedvener saji Craba,
 Thire, haggi batalmat, orsigat az apa,
 Apjanak gyors halala birony meglep hote,
 Ottey ita felvilagnak, waiwa magtara.

76
Egyen kalandra járskált a náxi szjarkán
Egy nő itán, de nőnyu volt a kudarcra ám;
Ekkor lovaggal találta, ki hogyo jött a közt,
Még most is fáj a nőve ennek kitta falat.

Imásmag megtudta, o'lett a hun uralkodó!
Fendelkerő mindennel, mindent parancsoló,
Hej! kár is hogy a nővel ezt kenne nem lehet,
Mert nem vetett a lányka rá soha jó szemet.

A hókarú hajnalka a nők körötte állt
Pillantra a szobának fejtőn felejté aált,
Halványan a kényvesz szarkat a kővel,
Ezerre a hertatmaszra o'rajt ves el.

A nagy Paba Bulesinak lányára nézget,
Krimfilla, sár csója, dúhós tekintet,
Hogy o'hadár hegett o' kő az y hun király,
Főnember! megmutatja! ennek előbe áll!

15
A jáslat: hogy a megdőlő nagy hun birodalom
Hagyott o'ujat alkot, ha hogy a hatalom
Eve'les, véjbe nem nagy! o'rajta les esen!
A hunnok y király a o'fia kerem!

E jáslatot kőve nagy utódul o' Etel,
La trónt idős fiátol esert is vette el,
Krimfilla, sár csója, dúhós tekintet a király,
Még megrendült királyban a bűnök sár ajak.

Lehet len volt nem látni mi történ sár iben,
O' hűbérös királyok önttek is igen
Ennek, mert a rabadság fejnye föltöbbsen,
Feltűnven a hunok közt a párt haroz kájsója

Kalamerhez a berni sár ajkója a nált:
„o' hun köze bíronnyal testoviasib hatolt,
Kérd a dúhós Krimfilla, o' állta meghala...
Kirádni kerd nekünk máz rabadság hajnsala.

14.
A hun nép sa, a melynek koronája fölött
Egkig, de Etellével elfogyadt a gyökér,
Tölcse megakart ki, kide Csapa tudom!
Lakkor mielőtt hogyha tört volna a hunon.

Valóban rabolenta (szól, sejt az ostrogath
Mert Róma látta verit, mint rajt isalkodot)
Halkotta, a derikorint's suvenek jól esett
E Morvost is örültim, az órisi lét.

A két fivér porótt állt legifiaabb fia
Etelnek mellet Ellák, neki is a trüa
Egy óka volt, ajját, ez kedvelé igen
Egyönyörűdött isgyakran, sejt hisz hajjútiban.

Bulesi verit leánya, Hajnalha ~~le~~ some,
Fajdalmítól Ellák ~~le~~ könyekbe mint vere,
Gyakran találtorott a romparok sugara,
Bar, utját állta né he a annak király Csaba.

13.
Mertan Bulesi elvált, az önféji verit,
Ehirdette, tonya hangon, a hilla már rom el...
E megjelent Hadvornak dicő örne elvált,...
Ez is ter, eator megterit, akhoz, ki kuláto ot.

„De ti hunok haljátok sörveti huberisek
A Hunnorszag fenálljon! adjátok ti kezét
Egyenisek, meg ködölva, a hinek az apa
Hagyja orvígát, eljen az új király Csaba!”

A hunok meg hajítottak, egy-két nép, sejt isint,
Bulesi mar a rolyáknak romian, kezével int,
Tik a halott Etellát vövek kaka elé,
Halota nép, a telcor meg megtekinté heté.

Bulesi, Csaba, s fivéri mendeke a haltrivók
Mian, de a rombol abig lejték ki ök,
Hagy a gyávra vatalra, hol őpp fekiadt Etel,
Hadar anyja Heimfeld, a dútos léje fel.

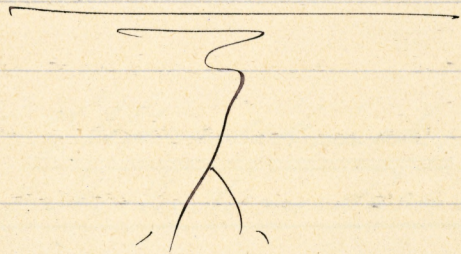
Haja naut siviaste piyyoaks termeteri,
 Villama dinko homisak cirkar ik rold remen,
 Ginde tajte prik ajka, rinde lingel lehe,
 Megore kibe villanepes tekintete.

Kiasuick vijjogasa, ha fers tek bergetik,
 Kaseh sivais ha ferket vadivok felverik,
 Fone tigris sivasa, ha kofy ket elverik,
 Baredite karom hang keverepi terik.

To hum nep eti nalga nepojek ti skityak,
 "Atok, gyalixat nitok, ti gyavar gar kutjak!"
 Hogy acta nyomorultot fogadtatok fejuel,
 S nema jogat, ki mostan feloldoj be meruel.

Feszkiamon tunktek s odin halld eskimelt;
 S te lok, ^{8.} xela ragadjad beresbe ugy orumot,
 Ha zokadara serem nem losa hum kordaly,
 Bar millionyi ember je lenne ite ar!

A halgatokom által futott a horralom,
 A vör elhült a rivet, ari asajkakom,
 A vakmerő savakra, mit kringfeld hallatott,
 Eremes eskujöre, mit azt azai adott.

Mässdikönk.
Stilla temetése.

Klássa Hyd szigatnál, lassan foly a Duna,
 Lepihen légy sílben a Vörtes régesvese,
 A hold rege sugari övedzik ornait,
 Panubius leányje csókolják lábait.

Egy-egy szép játosi nympfa, kagyló kürtöbe fúj,
 Meghallatik a rivalfás hegy-völgyön át se túl,
 Traiak és teitónok fellegnek roái,
 Törpék, vilik, manók is: „hejá! hejá! hejá!”

A szálló bentövése fűk koronáiba,
 Megrendül az öd ordo, a balgator, hiva,
 Losz meg pársz vad menekszik a rengeteg során.....
 Nem látod ott Dániát, a vadainait nyomán?

A víz mellettironán legcsendesebb a táj,
 Vad nem csop rakt, ha ott fűt, masszika fogha száll,
 A távolból Budára, mely rajta épüle,
 Az ének sülyo karja szint ránk hozula.

26
Ez mely gyász dal, árja halálit most meriről?
És j. rejtélyes titkos aranyját mi vöröfől?
És xellemet a nymfák miért futnak tova,
Fába, fába, virágba, viarékibe, buva?...
Ezer gyászjaj hallatottik a róma partokon,
Ezer gyászjaj viarékangok az erdő kalmakon.

Attilla temetőse, a mely ott közelit,
S ravarja el az éjnek vigado romait,
Attilla, a világon, a nagy uralkodó
Tertét be most fogadja a hőmpöngő folyó.

Egy helyütt kiverték madárdal a viort
Babodgát a dolghoz hajtván nára a tizedt,
Hosszú faoratópökökkel vesék körül e helyt,
És mely hivatos arra, temesse el Etelt.

27
És mint a sorsaimba nyugvott sílaj, az paripa,
Harapdájára rablót, kantárt, vadul nyíva,
És félre lett a dühkel a gátotnak esett.
S magtóra ott a félén, mely örönyt képezett.

Yotta hol a hatalmas folyam, kette' a kated
S el, kis riget vábatja, az iker rigakat,
Ott hol lagymély medorrel, a ringo Duna bít,
Ott lent a vízforráson megárvá áll a sói.

Egy ropogant vaskoporsó Etel, végnyug keffe,
Bélbe van ezüsttel a vaskar belsége,
Tömör arany ezüstnek a belsége magint,
Aranynak ezüstnek az bukta, vörte hint.

Liggyinn nemas érvet komor vasérez fedez,
Tinesekkel vas rakarra az érez közötti köz,
És komgyorozig vitéket temettek itten el,
Hajh! megis érdemelte, arakatán Etel!

28
Ez az haza kállok, tállok, s az szűz hármas ment
Leriv, börtökkel, lecsapva a fűt, ment,
Ez a vértaka, melyet a gyűlés lútra kél
A földet, s az koporót megártatván a vér.

Ez a halál is, lelkem hozni, kiserőtel,
Ez a hős, a had, vitéz is, onfejtő, verőbe dől,
Ez a vér, a bányát s békét is, verek a porba, ám,
Ez a hóg, a hosszú úton, mezei kezek talán.

Ez a tónál, a legjobb, a hősök, a vérfaj,
Ez a hős, a hősök, meg dél, Italia,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani.

Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani.

29
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani.

Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani.

Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani.

Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani,
Ez a hős, a hősök, meg sonyját, ottani.

Etdoppja elöl: Pop, szej, appja Bondegusa,
 Zuhájok és az arczuk örömlen, fényben úsz,
 Hunok is létne (stalle, vesz a hun, sármarást)
 S mellette ennek appját, s kimrod, az ós vadást.

Se vív csak úrik, úrik falokkal egyiránt,
 Főnyobok, lengést az enlör hatyútól som, kúsn,
 Főruverik, az őök a sirt mindoufchil,
 A nagy királyiránti mély tiszteletjelül.

Fekete tengerig le vörökig Etelet
 A tenger birta mártis meg az ő nyugokjét,
 Hadúr arát nem akarta, hogg a nagy hun király
 Testét febjamirappal borítsa a vízár. 9.)

Borradva nesi minden az égi jelenést,
 Sremültében halála elér nem egy s kavást,
 Et tükrlégi látvány elborraszta vakit,
 Tegs irány merexti halandók togyait.

Majd azt hogy vak homályba borid ytól a táj,
 Sa lélek s sem iszonytól égi fénytől se fáj,
 Előtt, fejjátó s dardoshad a bolygató után,
 Popant a hun a látványt híveit emi Budán.

De ám kiveselt Berahától parancs adva, hogg a
 Liserőket ledöni kell mind, s kéj ocha
 Se tudják megéttilta nyugokjét elloni,
 Siggát fölére kieneset senki se emeli.

Halált horottoképer mindenkinékez éj,
 A vív sorsát ki tudta meghalt minden seméj,
 Elig hogg egy Budának elert fala elá,
 A kapuban az ő a jövét lenyilára.

Város feksin belül meg folya halotti tor,
 Buját, gyánát hunoknak elveri, úri bot,
 Sadvét hűbérésnek örövre nőveli
 Et serleg sár aranyból, istónedvvel teli.

A legragyobb teremben, a hob Etel lapát,
 Rakva étel, itallal oggetlon aszabolok,
 Mit csak szem, sáj kívánhat, smi vizet imyáket,
 Erdgálnak, főkutatóni étök enyák s delet.

Gyasatálnála humnok jövendo feje ül,
 A testvérösere Ellek vagyon jöke kes' felül,
 Bulem veser halkezeöl, a bátor, tiertes vő,
 Javaz Petre mellét ki törtet: terore for:

A humnok mind örülnek az új király Csabán,
 De etelbárok inkább, jölkau huródsak ám
 A hübérek, időli ez s így jözsakb király:
 Pak ürköt, körlövötni skir a testvér, vörály!

Tegyá humok katalma ketté osztva lacon,
 Spgovalatott, rakítattero felgyördön,
 O kőja majd sere len, kinél orvó a had....
 Vagyton éppen fuggetlen is len, labat, rabad!

Esz ürköt vörökoc jöleot a boeni rász
 Inom égetni magat meg, ahtör is jöl, viggol,
 Buda s Etel mondhatnák legjölken om meg ost,
 (Eke hallgatott vön rá ez dltet stán trónt se varst.)

Més antalmil künfild ül fiával oldokán
 Es Langibán emellött a hübéres alán,
 Bóma künfild fiához, de torkán megakad
 A vő agyúlettel, ha falyit ajakát.

Tel köze estet Petre selhagyja most helyét,
 Mit mondjon néki régen töri nár rajt fejt,
 Halkau hori kördget, majd azt melleje ül,
 Homos orvón barátság orkötöve merül:

"Hijáls, volt avértett, fiad nem lett király....
 A kődönvögvarónit-mond alkalmozni már
 Pak nem feledted künfild? Híron, harkút verek,
 Jupton, ordmas hírony ság, nem vesket a hered!"

It helyesülésen látva fél' ségedve dől,
 Ékeza fakóca valóban, mint sikris pusztá föld,
 Kommit tudod?!... kiudtal!... meny' melletem tva!
 It kedvesegnésem nékem, nem is lőttem soha!...

"Kémondjad, azt te nekem!... tudom, azt mit tudok...
 De fámat csapni vélek, higgad el, nem fectok,
 It éjjel a teremben én is állottam ott
 It lőttem Etel, mielőtt tövig sejtén a tót.

Nem mehetett be hozzá, jelöltökönk, se ki
 Meghátható halandó nem árt hatott neki,
 Csaka siveg kine'lván, vally' férjed Szigpride',
 Micol Gyant'ha király'ok Beunfild'at szegit'.

Szered batesi, vaserló, Etel, új nat' vave,
 Insked ott kelle' lenni, lenni kiser'ole',
 Noked, Bánfild', a buske burgund' asszonyak, ott
 It'is no' kornel' vager'ni, tenni' valga' latot!...

Kom' avallak, ne féljél, el' tejed, mert hived
 Gyogyok' g' Madar'ok, vélem csak al'fired?
 Fogarbo' mert ide'jebb, veset'ni kunnokat...
 Meger'nyik no'jad mi' egy'mat, csak te'dd ten'nyemat!...

"Tanácsot pártot ig'ise, kőnőnőn, dvesem,
 É'ha helyes ten'nyed, bírány megis' téssem,
 Tal'ben huznak' fiamkor, vélem, mint' a'bbor ott
 It' hűberek se párt'nal' leg' mint' is' ten'hozott!

It'ed pártomon fiamnak' nom'vadás'ja Langib'...
 It'ki Csaba' haly'ok' marik' hű' fát' kivan'.
 Foz'ok, Morwood, Meroving' is' a' ket' goth' király',
 Remung' Tol'at', Onages, Genserrik' is' Fiv'ok.

"Leg'pár' párt, de higgjed' orany' tal'bet' verez,
 It' csak' er'vet, gy'vadás'ot, hű'v'get' fel'be' tes,
 Lok' ingador'ok' hirtos' áll'as'vái' leszen,
 Bija' orany' es'v'ere, per're a' r'v'raden.

Tudom, igaz, de mostan en gardognom vagyok,
 Amibőlengi kínosok megloptak a garak,
 Hajón s raját fivőim, testvéreim! iszony!...
 De borzút álltam rajtok véres borzút bizony!

Ne mondjad azt szegény vagy! a koldusog tied,
 Amibőlengi kínosok vele lothotni mag,
 s A Rajnában a kínosok tulajdonosa vár,
 Muzsai elvite s porra a fiad el a kladár.

Kutassapóla rajna rejteleges mélyeit,
 Maglawa ott a víznek jétszó tündéreit,
 s Mint ékeket hajítottak a vízisap alul,
 s A koldusogbe bujtán, teltük láthatlanul.

Iha tudja mára helyet, buvárokát vízben,
 Hozassapóla kínosok mindet velők igazan,
 s Lovallittassa tehország, kevény birtokosa,
 s Yele erös kiséret induljan majd tavas.

Iha eragyon sajátsd, mine jártod lexen!
 Foggykladár királyon turbe tonnem kesem,
 Amibőlengi kínosokel tied a félvilág,
 s Nem tom' Craba, sarrára hogy majd, valakiad?

s Megkavetem tündérad, mint mondod úgy legyen,
 s Nem kételem jánunk a kínos karmot szegyen,
 s Nem bitany, ah! oralmi mást, mint alatt valót!
 Craba meg bukni fog, hisz álltilla már halott!

s A bennifétre mostan visna helyere ült,
 s Crabához szült, ki hortol már egy kisze harult,
 s Hordatván telt kupákot jölyton maga ele,
 s Halott, s oralmi bitel menekvőt ott lele.

s A többé fogva vannak már kimpibb és fia,
 s Babának kell moston csak bele jótnia,
 s Dűgyed, gyöngül a kunn ne jö megmelkedik...
 s Szarysk és fény világon egymást így kergetik.

És felegetta a becsi ravasz Annyiban

És még Gabának mondta: „ne irigadj oly igazon
 Nezd, mostoha püvésed, nezd milyen lúszkoroz,
 Nezdán egyenes kezetted, nemében düh kőszel.

Hem hátokozomni jöt'ám egész semmiből,
 Előrd meggyűlöletjét még mielőtt kitor,
 Kézrenek vagy idesnek magad mellett fogad,
 Iha tölle jön, igazját, fogadok teniszokat.

Dühös lehet bizonyval, mesen ő lats a király,
 Garlenni nom riastja el őt majd semmi se,
 Lancesold le jól a párt harer lara bilineseit,
 Hogy életedben beken uralkodhas te itt.

Es nezd Lincpila, az anyja az leked nagyon ám
 Dühöserek! nezd megötöt, a humnoknak kenán
 Látom testvériváknak szívbója mint lebog....
 Újót a vessélynok a míg lehet vagyod!

Bulerü vezérét Fetrének pólt: igazad nagyon
 Miktot te félk, araktol én is félk nagyon,
 Csaba gyűlést hindossél! s bátyád lekemperead
 Gonyját máskef om közhüde majd, soe tede, kez d!

Csaba, az unchisra kójjal fótállt helyén,
 Én bormak gőze átjárt már ekkor egy szőjén,
 Mésibe fogava nagy nekoren berelt,
 Melyre, a hübéreknel tompra rajvere pólt.

Hun, urak és te, nagy népsék!... az az... urak...
 Hem! ha azok lennétek bántana a tudat...
 Éb, de mind egy... kőtséhi szíszetek nekem!
 Més ur egy sine, kőrelem, csak egy, az egyen!

Három hokított melha kes a nagy ünnepek,
 Iki nom, hokól mag akkor tóval tudom nom el!
 Més a pőjétek hokóhi! bátyám is itt legyen!
 Éb, lox majd én utánam legelőm berem.

Előszódom, ha tálled jön, a tanácsokat,
 De azt már most is mondani ne tándeselyeskedj!
 Mert az osztásod lenne!... arjának minte ám!...
 Ha többet kellene nál járnia a nyelvre tén!...

Általában teremben a bősé kiáltyi sok,
 Mellyektől az unaknak lehet len vörni jót,
 Több távozott kiugra, seket maga alul,
 Szimfukd is mint azok látt száltován vadul:

"Tartul meg, nem kell kgyalmod járniak te bitór!
 Vért, átkot hoz rád még ez a halotti tor....
 Tíamta tón, mint tejed, jogában illeti,
 Majd tudja a bitóját leonnan hogy veti?"

Harmadik ének.

A csodafestély.

A dis Burgundiában, a Kopia partinál,
 Felrombo, dalt beugvár a Skat, vikkim ill,
 Brumfild, a waltuzassony, a vaban lakosik,
 Bivó varázso, perokkel élis foglalkosik.

Egek lassu során ^{mar} ~~ad~~ ott egy helyben ül,
 Töri fejét bossuján folyton s kaggyóllonul,
 Jamuja a bossokány master sejet nagyon,
 Ezer meg száz teocrikkárcán átá szep fön nagyon.

Mert bár nem is porotte fejét Gunther királyt,
 De a remite bossu, mit Krumpfild rajta állt,
 Környen bántotta s szinte bossuját kiarta jól,
 Amelynikent Krumpfildé, nem éroz, néi, ha öl.

Rézill sebis fakadt jól is fajt az ujakeit,
 Arvábó mely fötusi sívéböl mind a veit,
 Amit tett vele Ciegfid, a náisi éjsekan...
 Kironyozat Krumpfildnek megnem boerátuaám!

Hát rögzelt! Nagy Konrad két tájain lakott,
 Milyen boldog, nevésés volt és hatalmas ott,
 Siegfriedet szerette és Siegfried őt visont,
 Míg vak ez el nem hagyta az ~~konradi~~ kont. ^{12.}

Elhagyta Konradot, elhagyta vele őt,
 Hát ki úgy szerette, a szép, a büszke nőt, ...
 Eszt Trimpild okolta, mielőtt el ez vevő!
 Siegfried övete nőül, Brunpildot feladé...

Most meg megálta Trimpild a férjét is neki,
 E tette bosszu nélkül biz' nem feledheti...
 Megtudván hogy szerett el a nibelungi had,
 Bosszút forralt, a magyok híre földre pihát!

Nevét szerelt Gutormra, seroni köze vonult,
 Kélabaj és bosorkány mesterséget tanult,
 Ördögöt felidézni, gonoszt, halált, csapást,
 Pörgvést, fehéret, pokolvárt, tüzet, vízarádást.

Most is egy íz, varázsszeret, egy vaslegrácsba dob,
 Most, jaggat az ütője, a fűtője kavargog,
 Teker, lingot, topid a bent reggeli fene,
 Májid meg jelen derögve a gonoszt istene.

Lovasi, mérge, szigókkal, kék meg, a terem,
 Pontos, habilítok erre mindenfelül terem,
 Tundok emberi nőnyok, sőt hordozván merül...
 Fojtó kénfűst nyomása törökra ne perül.

Hérget, irrad diadém a félé alatt lakó,
 Tette majd kőgyörös lea, majd meghalványfakó,
 Karmát mellébe rájja, ugat, vonit, hórág,
 Egy-egy kigyó hajából csuszolva leporág.

Te, vakmerő halandó! de, sava magyokad,
 Látván Brunpild, korélen van a varázsszeret,
 Melyfel zárhat s nyitthatja jól a ráját neki,
 Talent, jövőt sa mulkát tölle kérderheti.

Brumfeld most, a szót a szembe: mondjad meg a marad,
 Hogy negyzo rodzem varrol, hogy jol idoz telek,
 Nem tettem a hivonal, vagy fozesben hibát?
 Azert add tudatomra, hogyan hiv a világ."

"Budoigneka keresztény, Lok aszak partjain,
 Amannyak hiv a szujtha, Plutonaka katonu,
 Harozot virok Istennel, Odin kezivel...
 Szegyet, latott Hadia, isgyoztaren, Jupiter!"

"Mondnak nekem evaban, hol eletke helyen,
 Egy élet leg orokpe ily ridog, neptelen?
 Vendeg nem leji at mar rongalt kucobjat,
 Szegyet, vigzag, oimzag, soka som leson itt?"

"Hát on?... Brumfeld!... evabanak kiralyi aranya,
 ilom nyilik az oimnek magmar szivem, soka?
 Ben felkomfoalakkal együtt megvoniulok,
 Nem, tollok életemben, idot mar kiulok..."

Hat fozesett bosimra nem nyilik alkalom,
 A bosu, meg ha, alsom, pap, testemnek alom,
 ilom hagyja, elmar ajtam oimkaczaj, sikaly?
 ilikre katon, bosimtal annak veie kifoly!"

"Hát Brumfeld, oimkie, mit most mondasz nekem!
 Megvaltozik evaban shagyott életed,
 Szegyet, szunok, tavol fo kiorul bwaogrogvall ide,
 Tetled, fugg, seronese, aragy a ventibe."

Meghat a hun kiralya, magolték Etelet!
 Brumfeldnek en vezettem bosuiallo kozet,
 Anibelungi kincset kildamost elkadard,
 Hogy igy legyen avell, melyele tart, a paet."

Bosuid ne feltad tomakad minson sziggedmi ok,
 Szaplald csak azt orwodban, az sikorulni fog!....
 ilikaron?... aetat is mag, tudod egykes te mag,
 Csak egy modot, kagyetlent, exeljel ki ellet."

Es hogyha kieszelél, veszed rá a fűt,
 A nobszangi kineve, ezzel, vastalé jűt,
 Et, rajnába Lachemmel vilyjón, ö'rite, le...
 He meny, ha hi, titokban, anyjához, elvise.

Most meg ide vigyázzál, a mit mondok neked,
 Eten csak ketten hi meg slo' igézeted,
 Gondold meg jól mikor, hűz! did mikor jűtök...
 De most már, tiszni engedj! azok! farlok! jűtök!

Yadul, villant Brunfildnak sötét tűz, seme,
 A hogy a kébbe, forlott, a rémitő' fene,
 Göcsösen, felkacagva, sít! Flak! kacomb, vagy!
 Baszút... baszút... minét nem gondolt, ki, se, egy!

Taját vidd eljűten! kit úgy, kit úgy, szeretn!
 Ojón meg hogyha, ezéled, már már, elíve, lass...
 Taját, fiad, ledőjón, gyötélsmed, percziben,
 Zsád, át, hat, hiáltán, oad, gonyjád, miben!

Flak! nem hiába, walkár, veszásszony, a nevem,
 Megfelelek a nánek, bárum, bevigésem...
 É'art... nem bárom, artan en is, elvesshetek...
 Etis, csak a, lassu, tartja, bennem, az életet...!

A rajna menti, síkszol, vör, lovas, csapat
 Et bérsei, várom, sorsok, övényen, jűthakad,
 Keim, filafia, az élén, a, söté, ö'ladár,
 Ti nyugfikat, meglesni, jó, alkalamra, vár.

Most, erkösz, magéj, pen, a, humok, fűk, sereil,
 Rajtörse, hassu, útján, nem, látva, senkitekil,
 Ue'ite, most, a, hajrát, elvite, most, a, azelt!
 De, a, sít, fűradott, már, je, henni, vagy, azert.

Meglátva, a, boagvart, vámitata, vesoi:
 Et, to, napnak, ougára, bennünk, itten, or,
 Menjünk, fel, sőt, nyugodj, in, k, serevna, vár, de,
 Et, meg, pengált, pünöb, nel, igy, en, piált, belé!

Hej! halsvär, lakója? Hej! bent, sinessen itt?
 Hej, nem siet fogadni jóvá vordéjait?
 Mires, senki ki chünket, somjunksittitana
 Lagy párnát venne testünk, paradt fejünk alá?

Hejünk távol vidékrol, biz' megviselt az út!
 De így látszik nyájas, tájnak kéje hasud,
 Mire messziről örültünk, ha eljövünk ide!...
 Sim. minos ki üdvözölgén, nem fogad, senki se!

Felnyittem avarpra, a kastély ajtója
 É' ott elöttök áll a várnak saronyja,
 Brunfildal, nem én állott Brunfildának fia,
 Akin is a ki álkal, lassú, kell állsion..!

Gyűlölettel övezte, a gyönyörű fejet,
 Gyűlölettel fódóste ismas, vör. tornokét,
 Fel, labenté' előre tüntet a püzi láb...
 Vért, ingató, ingató, loqrellik ná' csib!

Erőse, sívosa, karto, ajkán a mosoly,
 A' mig, semébel egy egy, konye előre foly,
 Hej, homokba, börtön, önnyajnal, dereng...
 Mladar, vörén, ajkán, beredimelnöng.

Lagyal, idvös, kapomban, nemes, vitéz, konyg!
 Bár, kényelmet, nem adhat, nem nyújt, thalaz, sokat,
 Ad' bönat, spustulásmok, hehe, tanyija, er,
 Hej! réj, rom, kalsut, benne, vendéji, lárona, nasa.

Fejém nagy, massi, földön, halt, el, orvil, oserett...
 Haját... sajáta, vére, vetett, ott, tört, cselet...!
 Ion, gyűlölet, vögy, igben, telton, mat, napjain...
 De, vör, felak, is, vélem, vesnek, püstulnak, imv."

Lengalt, fénylött, csodáson, Brunfildal, két, romé,
 Rajt, vore, Mladárnak, kovan, telintete,
 A' mit, rivé, bön, vörött, ajkét, jói, búvós...
 A' k, assony, romé, gyűlö, halár, szava, búvós.

Elmonda néki: "Hadd meg, ha tudnám a nevét,
 Gyönyörű népszemnek lehulló könnyeit
 Megbocsulnám, akár mily kemény is volna az,
 Nem lenne, hogy elű, soká nem él'n' a gaz!"

Fogadd, lovag a halál, szentjé's sírást,
 Hogy értem, kit nem ismer, nem átalakítottát,
 Főszónóm mit igazítél, kövönöm, elcsórom,
 Ritidija valék' barátságmal nem te lév' job' kezem?!

A várakba bementek ottána lovagok,
 De még csak egy, valóját se láttak, találtak ott,
 Mindnyáján ártószedek, mondák egymás között,
 Majd ottána, vesérel lezéltek e fátott:

"Kér vattám megmásoni ezen hegyet nekünk
 Egy völgy, sinesen itten ugyan, itt nem avunk,
 Pedig gyomruk, hívám ám, húst vag' csak kenyert,
 Menjünk inkább vadászni, hagyjuk el e helyet!"

Kamban közben Bronfild, varászbotját vevé
 So' legtragyobb szomben, az astalhoz vevé,
 Szóton lette állott egybija lakoma...
 Ezt tette a lovagvár bűbájisasszonya.

Rukar, fényes, pazarló, is tartott réj' magán,
 Parta gyöngyök saramylal nehez kedét haján,
 Gyimántos, ár, derékban kigyirta át körül...
 Karján, s nyakán, habborta titunt az ék körül.

Gyimánzal monda magában Bronfildamost: "No, hán
 Lakoma kedv' fakadtát az ék és rong' borom,
 Iki szegényt, nem éltt' kicsinna!... ha! ha! fát!...
 Ott nyomban megetetném!... keblennél van a tőr!"

Titkos örötel nyilt meg az ajtó két felé,
 El Bronfild, lépett magúle a harcosok elé,
 Bámult is mind, de sornyon, a fényes lakomán,
 "Máj' jó, igoró, fűndörsej, asszonyam."

Egy más kiáltás sugdoszék is ezt: „Állj? Lásd!”
 Ezen saggunk, nem alsunk? Nem ábrándos? Vagy?
 Tán megöngyünk bűvölve, de lakomáértünk ám,
 Életem sekké, fejtetlen maradt még a talány.

Mert én kíváncsiságot, a szonyjéék ellett,
 Csak nézni is öröm mind, a mi kerítés volt,
 Áramy edényben étek kedvűre azó borok,
 Mit csak gyomor almodhat, mit csak kéjed, tusk.

Hogy az én átélvették a hasznú lakomát,
 Felálltak, félkerámia nyugabona honát,
 Brumfildtel albusúrtak sorban a lovagok
 Itt vették almainak engedni át magok.

Hadár utójára, hogy egyesül maradt,
 Tegyünk szobott, a nőző, mielőtt kihaltad:
 Boesissil meg a várnak igéző, a szonyj,
 De bántja tudni vágyom, két fejtetlen vada:

Egyik esoda, rajzfeljének mondabak, tegadot.
 Mert itt kelad elötkem ok, ékes kölyg neved,
 Bár én mondám rajzom, a lakomá, ellett...
 Merőjj meg, hogy esodállak, esodának mondabak:

Denagy atyám, a féltől, a féltől, a féltől,
 Tszolva, tartá feljten, tomított volt uovara,
 Legrebb, kinyugassonokkal, kiket csak kaphatott...
 De chybajost, igézőt, mint te nem láttam ott!

A dalnokok, vő, nőket, hável, őzelmesen,
 Faltak meg meyegekön, vő, ünnepekében,
 Fal, vőivel megvőrtem a kölygüket magok...
 De chybajost, igézőt, mint te nem láttam ott!

Görög korból atyámhoz roppant mikines került,
 Kébrok, melyek toféjén semem majd elmerült,
 Godáltem termét saraszt, minden kis írt, tegot...
 De chybajost, igézőt, mint te nem láttam ott!

Egykor Tháihábel egyik hadjárata
Festményeket szerelt és hozott harca után,
"M! rajt mily nek valának! édesen to alakok...
De oly bájos, igeret, mint te nem láttam ott!"

Barnékmu vagy te ok! halgy, legsebbremekmu kéz!
Amelynél sebbremekmuut ki nem gondol művés,
Ti rommond, péj, ilyen bajt! nem vé kéz ifj. kecsét!
Jobbás véso nem alkot, le nem festhet eszet! "

Tudott a bék Brunfildusk... asszonya, any marad...
Meg is ingott keressé a düh svad akarat
Kéblében, mint hízalján ott kérdelt a lovag...
Mik péj so's sordomra felednekim sebat!

Mesely lebbent a párolsmondai: "Ernem titok,
Mevom Gutorma, ninasem titkolnom senomi ok,
Mevmondtem volnarogem, nem kérdte senki sem,
De hát amit nem őrte a másik erodov miyen?"

"É hogy jöttünk egy valga lakot se kisthadunk,
Mégis milyen jóvaló rendiség vára ránk,
Hogy rendezél minékünk ifjgyorsan lakomát?
Tajtat et is, péj Gutorma nekem meg, e csodát."

"M! hun lovag ne bámulj ezen olyan nagyon,
Rozorkányoság, parázs kisémmalban nem vagyok,
Mekény valgám van itten e beltartat abatt,
Nem hagyják ékelvelem soha e várfalat,

Éken jönök napvilágra e, hu valgák soha,
Ó tolluk vármasott ám e lakoma, esoda,
Telük jásszony is van és ez monda nekik:
Lássák duran e várnak jövö sandégeit.

Eron asszony szemének elrejte senmi sines,
Cimseri a kajrát se nebelungi kines,
Mik Hígen elvélgyerte, tudott lesz ö'élet,
Pár meg nem mondta nekem... hisz nem is kérdtem ott..."

Minék is egy szemégy, szővegynek, mint nekem,
 Kincs, hisz ez nem vedd'ja föl a'ra életem,
 Nem ad vigaszt már semmi, csak egy! egy indulat!
 Csak egy remény! kivinnie'g' teremt basszumat!...

Madár meg gondolta magában ezeket:
 Éno' nekem, ki tudja, se'géljenre lehet,
 É' kincset fölkeresni, de majd d'ált' magam
 Tisztelem megkutatni, hogy rejte' hova van?

Elváltak most egymástól a' se'vár asszonya;
 Hogy azt ne'gér között a' másik nap alkonyá,
 É' Madár a' pajnához intőste lépésit,
 Fűródközö' nyμφákat hogy bísson, lesson itt.

Lement a' p'odsnivegbe, tettkor, látatlamul,
 É' hajnalig tarangolt a' partokon ahul,
 De karótalan, hiába, habb'ingnem tűnt elő'...
 Haza nap hívta végre, hogyek közül kedő'.

É' másnap is el'igymult s'hermadik, nagadik,
 É' llo' hétig a' parton h'ába leselkedik,
 Látta hogyan p'ir k'odik a' reggi bajló'g,
 Felé' az ő' k'iderczán, se'örnyin sorantodék.

Hét nap Brunfild mondta: "É' vadat kvag zokan,
 É' kérdem mé't a' b'ant' felk'ái'aresodon,
 Ki tudja, t'án bajodban, se'géljenre leszek,
 É' ne' vesd megörösek, áme, karok, s'kecsk!"

"Törőm, se'g' Gutoma, noshat' b'isalmason
 Bossim, s'romorságon mé't, alsádom,
 É' d'ig csak hogy Etel volt apám, de sen, okat'
 Nem tudad jövetemnek, se' rangjogom f'okát."

Nem k'érdesz meg ad'ig, mé't lát Burgundia,
 Brunfild, É' Etel k'irálynak alsául'it fia
 D'ig a' t'ion örökösse vagyok én! b'ár apám
 É' meghalván, azt ő'sen'nek adá, nem hagyta rám.

Csaba, stastvöre Ellik ugy, aseptartanak!
 Bár on korám is, sejtnek tekintélyes hadak,
 Anibőlungi pines az, miest ide jövek,
 Hogy igy erasztörjek sa trönne legyen ivék.

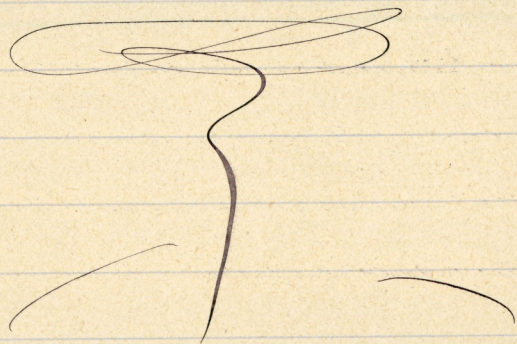
Anyám mondta: "A pineset a hajna mely irse
 szelől el" s kődsüveggyel kuldött augem ide,
 "Sznyfak jötnak körülte, a kődsüvegbe lass
 szögöket is ha kitted, a pineset ott keressd!"

Esei habár hetednap a nyμφákot larsosa,
 Nem kittedem egyetlent, nem ácsak porozta sem,
 Bár hajnalig borangék esendben, kitted ke nul
 Felneve harsan mint a hullén hullimra hull.

Félök minden erasztörny nélkül trök haza
 Gygy marad kődsüveggyel a bitör Csaba,
 Tei a jogorbi, idesllé usk archgája larsak....
 Nem, nem! az áldatunek inkább végét vessék!"

"Kétségsé, ne, kívánom, hogy le sokáig élj."
 A pineset megtalálod... kődsüveggyel jön segíty,
 Megkerdesem a jösnöt studem már kődsüveggyel,
 Ete miyen, vitákra ma este eltekintés.

A hajnalban Looheimnél aviznak nélyiben,
 Anibőlungi pines az, iszapban ott pihen,
 Hagen, a szardburgondi leoda merité,
 Hogy most nem birhatá, s, ne legyen senki!"

Segyodik inek.

Et kama beanyai.

Feltűnt a hold az égen, sexáll az alkonyat,
 Flomály s hóból magának tikkos fityolt fenyőt,
 É a rajna víz Lochsimmel ugy hű, magába hű...
 Tugyvagy belé, ha hallja kigy ~~sz~~ongisít a sív.

La mint tva'bb nakidnak suszgo' hajjai,
 Mintha a nibelungok sülyedt aranyjai
 Pillámlanának köztük, homályos éjszakán,
 Hamis nympfik habkelle, hó'ál, hattyúnyakán.

É a rajnában Velina habok közt enydeg,
 É a kő, kejjel üvedrik, kejjel is reszketeg
 É a szívből, ki pajkosan a hullámokra asz,
 Hogy seffon korúlátte hevtel, tisztol' a hab.

Velin a Kiord leánya, Kiord a vic'pirály,
 Kismélyen palotaja, lová nyugosni ráll,
 Bristálybala tündérlak, aranygal himesett,
 Gyémánt, smaragd, rubint benn világot hirtenek.

Nördnäk het lönga, tundersöp lönga van,
 Velin lögebb, lögiffjätt, redgaja, sömbalan,
 Ät telbi növer löjja söbne ggyanilt,
 Laj, veltannak, ki egyvex löljäba került!

Ett fünd mindig Locheimmel, a het väbitö löny,
 Hány ifju, vorté kö, az sebentö kitorány!
 Hány ifjut, videssalltak isart... a vizabai,
 Mind most ha a het nympa, Velina akara!

A vietepe, piülön, lebantjak süs köjok,
 Csodás, arany, sátrával, boritják be magok,
 Imelgiknek állhat ellen, meghik ifju, zivó,
 Ha kö, ha söll, a buvdal: „Lerdman, jéj ide!”

A parton, a hadár áll, titkon, káthallamel,
 A ködsüveg homály, a tarja, ser, plul
 Lermöli, ser, Velinét, ki most növeroit
 Elhíván növesiti a köjja, köjait.

Lovón, hogy nincse, ki löra, öst, a partokan,
 A kötönjöt, löge fajtolt, nem, tízik magokan,
 A parton, ködöljök, is, eluoznak, töre,
 Tharajja, vába mindnek, övön, kedvöl, xava.

A hadár, neg, titokban, halkán, avatásan,
 A jéjok, hallosányok, ruháikoz, rohan,
 A löve, falmagaja, slerintja, lövegik,
 Tialtva: „A Guterminak, tanácsa, megövegik!”

Hogy meglátta, a nympák, ruháik, köjja más,
 Nem adt, köstök, jéjatség, lörmös, sítallosás:
 Hoggan, vagy épp, jéjhatnak, öltönjök, köjja-e?
 A köj, Velin, tanácsa: „Csak, ha a viz, köre!”

A köj, köjja, igézőn, Velin, egy, sábra, körd,
 Hogy köj, köj, köj, köj, köj, köj, köj, köj,
 Hogy, köj, köj, köj, köj, köj, köj, köj, köj,
 Hogy, köj, köj, köj, köj, köj, köj, köj, köj.

Oh! ifjam en, serclmen jöjjél, jöjjél ide,
 Ohan hús, néed olyan lágy, a kajna mély vize,
 Ohan forró, olyan lágy, udvarasító karom....
 Ajkaid hevet, oh! ifju eldalmi akarom!

Hát ha tudnád, hogy éget, peblen, élen, hawa,
 Ha hallnád, ott mily édes, szivverésen, sava,
 Ha tudnád, hogy mi pejes a nyufa, serclmen!
 Udder, hej örökre!... ifju, oh jöjj, hozzám, velem!

Ha megtalálnál usmi, tudom nem mért elém!
 Hét nővérek, vagyunk mi és mind királylány!
 Hej! nővérek elöre, hej! nővérek ide!
 De legyetek hogy mily édes, pejes a kajna vize!...

Feltűnt a hold az égen, leszállt az alkonyat,
 Homály, kedvel magának titkos fátyolt fonat,
 A kajna víz locksinnel, úgy hű, magába hű....
 Így vagy belé, ha helya lágy szongasát a riv.

A kajnaiban daltól, het nap, királyi sus,
 Tajannak ki figyelt rá, sivet elerté tús,
 Nérd a viz körülnek het nap, kényi sh,
 Tízre hablényok, csibos tündéri nok.

Ébűbájosan a het, sava hablény egy, dabra kezd,
 Hogy pejtél a víveknek idegje, hűvös rög,
 Hogy édes-bús, kinkkal, teltti a peblét, el,
 Hogy orjóna ki helya, szelük memmie kell.

Oh! ifjam en, serclmen jöjjél, jöjjél ide,
 Olyan hús nérd, olyan lágy a kajna mély vize,
 Olyan forró, olyan lágy, udvarasító karunk....
 Ajkaid heven, oh! ifju eldalmi akarunk!

Hát ha tudnád, hogy éget, peblünk élen, hawa,
 Ha hallnád, ott mily édes, szivverésünk, sava,
 Ha tudnád, hogy mi pejes a nyufa, serclmen!
 Oh! ifju jöjj, mielőttünk!... oh! ifju jöjj, velem!

1. Ha megtalálnál, unni, tudom nem meré, ^{sláns.}
 2. "Hét nővérek vagyunk mi, hét szép királyleány,
 3. De nem fogunk alomnak érvánni ize...
 4. "Héj, udvostrágt magálan a kőjűs hus ize!"

1. Szimpildfiát, aronban nem fogja, a varáz,
 2. "Més alak él, sivelen, serelmét birja más,
 3. Gyutornak bajlo, arora, szelböt, vesne elé
 4. "Lez a hüvdal, varázvát meztörte, elvove.

1. "Kélin, tehát, berelé nymfa nővéripoz:
 2. "Hijába esalogatjuk, a hüvdal kárba vese,
 3. "Kérjünk moót asja vira, hogyne legyen hajunk
 4. "Fátylunk nélkül, higgjétek, migy orra elhalunk."

1. "Egy a kableányka, az ifjúkor esereg,
 2. "Mikében, leplezetlen, tettel, elbe leng,
 3. "Fodotlen, liljan, teste csébito bajai,
 4. "Hogy elhadár, a parton, alighogy, állja ki:

1. "Oh! ifju, szép halandó, könyörögök, add ruháink!
 2. "Mit elvettél, mi, tollunk, mikor tavál, uszánk,
 3. "Ék, shajtsd, sh, halálunk, meztar, nekünk, halál,
 4. "Fogverte, a fáty, bit, nem él, arnyfa, más.

1. "Thullim, seret, keresztöl, hullim, erékjára,
 2. "Habokkslenyelegve, huzelgo, vira,
 3. "Thullim, ölel, keresztöl, habokknak, kigy, slen
 4. "Külöttek, meg, arnyfa, köé, fáty, ollal, öven.

1. "Ha elvonté, a fátyalt, a másnap, hajrában,
 2. "Pára, skodde, fenoha, utolsó, sishaján,
 3. "Sivárwang, aint, ölti, majd azt, fakóra, vól,
 4. "Inogremmisül, a, hablány, ez a nymfa, halál.

1. "Mord, a nymfakatyja, é, mord, a, viz, király,
 2. "N, mélyin, palotája, hová, nyugadni, vól,
 3. "Kris, tálybala, tündérlök, arnygal, himezett,
 4. "Gyémánt, smaragd, rubint, benn, világot, hirtének.

"Hogy doventök a fátyalt, ha megtudná atyánk,
 "Boronyuzgala nyugfaknak halála várná ránk,
 "Ott kellene már hagynunk ott a régi életet...
 "Ódd fátylunk ok! kömpigünk, hisz az nem kell nekünk!"

"Ke nem, igaz, de kellám helyette más nekem,
 "És mivelhogy kincseit van a veszemekem,
 "Ez ára a ruháknak, ezért oda adom,
 "Oka helyét mutass meg, majd én felhordatom."

"Ha nem mutatnád helyét, ám akkor hagyjál!
 "Vissza a fátyolokból én egyet sem adok,
 "Tudom ugyan Locheimnél fekszik a víz alatt,
 "De pontos helye kelven, ha koldusom szabad!"

"Ad mit te kérsz fűtáért, ok! ifjú nagy az ár,
 "De ám bennünket otthon atyánk halála vár,
 "És ott nélkül térve meg, megmondjuk háta helyét,
 "Imiről reája, imiről aronnal majd a jelt."

"Ódd azt mond pipedeste előted fel tsnyánk,
 "Hogy kerül meg stalskál rogtón fátylunkra sránk,
 "Hogy nem, vehetük ezre, püklad voltak azok,
 "Hogy nem fogtuk terajted a nyoma buvdalok?"

"Ah ifjú így felelt rá, "Ódd azt megmondhatom,
 "Fátyalok is szép nympók a tain, visraadom,
 "Gutorm tanácsla'get, hogy lezlek meg itt,
 "És kérem el a fajna mágyerek kincseit."

"Gutorm a vár shegyeknek régi aranya sba
 "Hogy buvdaltak nem ártott, hogy rajtam nem faga,
 "És a róza, alakja lorgott nemom slott,
 "Ah! ésem elfeledni nem binném én enót!"

"Óndai, fogya Locheimnél a sülyed kincs körül
 "És habcsók serge ott jászadok, körül,
 "Hogy lapjam el titokham hájítok lepelét
 "És vissza csak ugy adjam, ha a birtos helyét"

"Mutasd át a kincset, legyőztem meg a part
 A kasszavag, varázsa egészén alkakart,
 "É mit Krimfeld, anyámból kaptam... de most eljő!
 "Mutasd már, fellelőnk a kincs birtos helyét!"

"Több lett volna anyádnak, ha nincs a kasszavag:
 Ez fogja petto tőki a vas-tét horni meg,
 Neked is és nekünk is, hidd meg Krimfeld fia,
 Több lett volna haman lát soka Burgundia.

"Tuss, fuss a hegy tudr innét, tanácsolon nekem!
 Hagyd itt a nibelungi átkos nagy kincsetek,
 Vesit és bajt hoz, higyed meg, annak birtosa zed,
 Erőte annak átkait Krimfeld is már, anyád..."

"Nézd ott azta kúgyis merin niklafalat,
 Annak tőre a fajna felyam issap alatt
 It nibelungok kincse... és átka, vére mint...
 Ha nem vened tanácsom, am tegy tetés verint!"

"A! kőnőnem sejt nyoma, de en a kincsetek
 Nem hagyhatam nyugodni, jéges örökemet,
 "Nyugni, is érte kildet, mit mond ha itt hagyom?
 De fajsínd, vízben maradjon a vagon?"

"Én is les a tanácsd, sejt nyoma, vélem én,
 Kevéséd hagypanektek a fajna felyam,
 Maradna meg találba, kincs birtoktokban itt,
 De hiszem azért is, nem félem átkait!"

"Ez vőseadva nekik most longe eltönyük,
 It nymláknak megtere jöködünk s öcsőnk,
 Obannigan nevétek is ugyarapongtak ott,
 Hagyd kladir rivébe, letteig nyila hatott."

"De nejt Kélin kiálti: Tüdd el ifjú pávam,
 It nibelung kincs halmonostan, mitattam parva van,
 De hogy mennyit, találsz ott, nagy kérdés, nagy talány,
 Most sok urótt azóta el a kájnával am."

Sokat tóra, partokra megállal a halok,
 Egér a tengerig le fekszik a vízre sok,
 Sokat hordtamk mi is aint távol vidékre át,
 De im elég mi ott van, az is vést hoz vissza!"

Tovább lungott este a nympok halmis hada,
 Értadar a parton magára marada,
 Toprongott a pineseknek ottán kedvéig,
 Szókat ütött fejére a mit jósolt kelim.

De azt szerelmé tárgyá túmva some elé,
 Köszöggel feledtet annak képen lelé,
 It két meg kér s ha meg tér mint nőjét visiel;
 "Gyümér ezért örülni fog majd, örülni kell!"

Ahány merén buvárok bukta a víz alá,
 Kiket Trimpil magával vitt a tenger alá,
 Ed kérésüket, helyet meg nyitotta a fladar,
 It hal az öreija, a birtokosra vár.

Sok elkezdett a moritok sívre fel,
 Allatott hogy a földnek az öves kinsere kell,
 Hogy ott fekszen, mertek nem láttak soha meg,
 Ity tőmeget, - olyan volt, olyan nagy a maradék!

Majd felhozván a mélyből a roppant kinsereket,
 Olyan nagy volt valóban értéke, hogy velük
 Össze lehet venni meg, meg is maradna tán.
 Nem is lehet elkötni ity sokat soha im!

Fokoztán ivék el a pineset kelet felé,
 Értadar meg od' állván végül Brunfild elé,
 Megkerde, hogy kivesse hara mint nője ot,
 Szudelmiben szerelmé fog adni majd erőt.

Brunfild felelte; "Jól van, szeredlek hát megyek,
 De csak, csak ne kerájd, kitéve az agyat;
 Itdig ne mond annyisnak, hogy eni veled vagyok,
 Ity engedélyt beszélni orról magam adok!"

Otödik ének.

A lángyallos következményei.

Et nap afháradottan nyugot fel' letérít,
 Kémes, piro szemek csak heja, néle kúnt,
 Lestén júslyag Andára, nagy gőrovan tén alá,
 "Mennyünk ahenni jobbra" váromnyal gondola.

A hold már ott leselket, az égnek már jelen,
 Fővend a nap bukásán, uralmának jelen,
 Az égre száll, mosolygván, sokáig és sokat,
 Gemist pün, fátynán, et vet, fátyné csökökat.

Mert elonok nap, a hold, kezdettől fogva, rég,
 Ahint két testvér, östökjén orvóva, mely az ég,
 Phagyj: mások fut, nap meurtára ad jolat,
 Pa hold bursit, szerelmes ifjúkat, holgyeket.

Andán tanyóe Galának: hunoknak táhóra,
 Hun fúrge harcra kbol, áll mindenik sora,
 Ahille öhaját mind védek e daliaik,
 Galát tisztelevé fönök Efel ifjable fiaik.

Felonföldön abul megütött találat a part,
 A melyneműt akarja fogulni de a hadiút,
 A hűbéres közegek mind részint voltak ott,
 Segymásnak ott körülbe találkát mind adott.

„Tegyük meg a tudósok!” éppen senki mind,
 Sokat meggyőzött arról a hadiút kineve mint,
 Milyen sértettek Balának parancsot adva,
 Es ez bosszúját mostaneként mutatja ki.

A kitűzött idejont: három halálra, lefolyt,
 A hely bédelni Balának ott a engedve volt,
 De csak a hűm bédelt meg, nem a hűbéresek,
 Hadarhoz hajolván a kerrivel ezek.

Így a dolgot törőse szerint a most került
 Budán sőt a Felonföld melytől a kerrivel,
 Honnan állott hadival a hadiút és Balna,
 Emitt a hűm a hűbéresek java.

Budán bent a lesmástul Balna a hűm meg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg.

„Tizenket, a hűm meg, jött a hadiút,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg.

A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg.

De az éjjel elött meg, a hűm meg, jött a hadiút,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg,
 A hűm meg, jött a hadiút, ha hajnal közeleg.

Értéke lány merengve a holdat nézdelé
 Gömpörigteden, dalolgat, holó jön a felé,
 Korszongra kel' a petlen vele egy asztalánny,
 Helyük hang, megítelni, sebb, lágyabb, bojasám!

Oh bájos, büvölő volt, oh gyönyörű a holdgy,
 Énig hiszem, nem is hogy elget látott a felé!
 Héj te! hullámra, kelte, mert imaszóra jött,
 Szerelmest, lovagjót, mely hozzá' hozza' et.

Feresen, igaztotton ho' síve földelogy,
 I seivtuzse kinygja arczán liboroinán kelog,
 Ga szonogajto táruul s ott egy deli alok
 Ga seip pár, kik egymásnak kez seivtuznyjtanak.

Kéret seime a' holdgynek, sava, beséide méz,
 Mindent kic' hagy, masohgyra, mint tróisa a' ferdés,
 Kines senemü tálta, minden palad, nyugdre les...
 Szerelmest hilyája... nem!... udve, kéje ez!...

Imasohgyra ki-kivillan fogozja vakítón,
 É' mint elre sava' átkora ho' aróka riton,
 É' gyongyport gyöngyhabis nem tudom, hogy felne e?
 Gyönyörököt is lovagja, hogy nemgyözi bele'.

A' ked' kar, poszoriként fonyja esillat' tóruul,
 Haron balernak, ez mint ennek biz nem örül,
 A' holdgy test, kesvesekhez tapad olvadaron,
 Elvedni is a' sűrű csálakat ez moshon.

Szerelom, szerdelmre, post' esikra felelet,
 Ga holdgyfóro' ölelben lel édes nyughegyet
 Lovagja elred' isven' óta kéj mámorra,
 Szerelmi s'uga's-buga's, cök, ölelés, pora...

Miga szerelmi titkos mer halszik oda bent,
 Mitől sinesa, paladban sava' rapim' arsend,
 Kines, onki fém csak ott a' ház kulcs' írisiben,
 Egy zord alok ki kardján támaszkodva pihen.

Észrevesek, de csak a teste, sebbe se ér, bár vihat,
 Csak a hűm királynak nyugalmára ám kihalt,
 Hercegnékinok árja váltai, szerelke föl,
 Bizonyosígot nezerem most újra a felől,

Hogy mártáret Hajnalke, magánál mást fogad,
 S hogy ötéletasítja oka e más lovag,
 „Oh jaja nyomorultnak meghal az meg ma biz!”
 Ha pár életje lenne, pár lelke volna is!

Azon nándokkal indult Csaba a hollyfőrel,
 Hogy elkerülje ötet s legyen horri közel,
 Mikor a paripéknél vedgálatát staxi,
 Tén engad a kényes s szerelmét elveszi.

Bár addig vone ötet hujábra unokala,
 A kényes, azt s keserű is magától eltola,
 Most rögre hát kiöt est totto meglakede:
 Talál fia egyát most inkább, mint életé!

Most a lovag a hárból magában kihalást,
 Ért meg a holdfény megtér s egy felhőny alatt,
 Csaba a felhőnyben nyúlott a fegyverét,
 Poeserónok egy találos csapást fejére mott.

De most a hold elstunt a fellegek megül,
 Éllék visnagrott a kardfény s kard dul,
 S Csabával remben Ellék, saját fivére, állt...
 A hűm király ovében a veijegare vált.

Éskabólvet hetellen törött ki csuklohang,
 S Magd'elhajitva messze kardját tवारचकत,
 Minda hívz a kéves, hibás ugrás után,
 Tudott át törén putozán állt Ogeek Budin.

A város tulorierin, rappant sá tor alatt,
 A hűm vvak virága, az ifjusig mulat,
 Ott látm'ást, Felévert, Szakad, Pedek s Thubát,
 Ekefejmi ujból újra boros töggyü kupát.

Caba kőzeit kéred sa hogy bajt legott
 Királya borral ötet sokat ivott meg ott,
 Buját a bor aronban csak jobban névelé,
 Sőt is szállt az itallal ború, merőz belé.

Tas ezet isse vette és melleje üle,
 Éf káldor ingerle navak arja dule,
 „Mibánt, miért oly büsa hatalmashun király,
 Kedvet vagyi debe, utjába, ok ki áll?”

Tan elhadia a buok? chveni fog a gaz!
 „Mint Buda és Etelmél a palota hullt amoz,
 Vagy tan kudaroz, perdmé? rebaké elöt celan!
 „Hun király perdmé... hatalman... rogtelen.”

„Ok de, oseni a lánjt se vizont öt szereti,
 „Annál jobb le a halgynék, annál jobb le neki,
 His egy vör, vagy vősdél, egy vör, egy néhgyvősdél,
 Ezert ugyan magadban te felelemt ne költés.

Er ám el ne riannon, öt főkét legyen,
 Hogy testvér vagy, smi tobt meg király, nek néjelen,
 Ékert fölmost, elöre, seccs, a helyre el,
 Koda halgynan karod közt ma néj lennie kell!...

Turúsdok aszji sötétség és homály,
 Felhőkkel borított, földet az égi táj,
 Bromét lepnyja felve hold és csillag soroz...
 Hadiv, egy föld királya van kopra, seíve meg.

Felül meg felte hold és csillag soroz felül,
 Hadiv királyi trónján ború merőzged, ül,
 Vakits orora fényit sötétíti a gond,
 Latván rendet a kedvence nejnék királya bond!

Mekkyja, megrabolja legfőbb urát, fejét,
 Paposjere emelven istentelen kezét,
 Midem arát adgalja, Caba a vakvoro!
 De szjtni fogja öte szistoni ero!

Gyűlölet fogja át a szívem nevet is!
 Értelmű megveszéltem, sojástja, kéje visz,
 Ruffon a testvér harsogásán a sa bírodalom ...
 Ott dőljön össze véle a nagy hűn hatalom!

Hadúr lába alatt a gonoszúg istene,
 Ármány volt káporodva, a remítő fene,
 Északon, testvér bilincsek sorlyesvar csörgő,
 Geberwe, fogtva őket, hogy csak úgy nyögőcsörgő.

Hadúr most nált a remíber: Földbe a kinczopot,
 Vigged el is kinczrel neq véle mázopot,
 Egy mást, egy oktalant ki a veatebe, szabad...
 Váczórel, innar Ármány, szabad vagy most szabad!

Távorról is verítet el a hűnt en átkarom!
 Horni csaták után had legyen hatalma rom,
 Ért testvér küdelambon had verrom de neq,
 Utolgyek firaqya papnom ellen viszi keset!

Tűnjenek, hogy nyomuk el legyen a föld színén,
 Egymássalon a serget, újból újból vívén,
 Jussuljának, hogy fűs váradak serredék,
 Hogy, restek el a hűnnök arcol, ragófenek!

Ármány vadul, sűrűtök, szabad most, miy öröm!
 Tűlkei hat hol nyugóvó volt acégi kőröm,
 Bilincseit lerártta is, karran nált sda,
 Őkajd fogatát a leglén el páranasla:

Phat tuzokádó, sárkány elvire wathogott,
 Fenkeoson, lánglan álls, utánok rohogott,
 Ért rönnyek karma, riktóiz, mint a leglén verik,
 Kóhanwa, most wrofnak haragját ismerik.

Ért földre vágatott le a remilények sora,
 Oda a hol Trümpildnek terült el táborra,
 Ott elhűltötte Ármány pokoli fogatát
 É Trümpildnek pátorála belopta azt magát.

La mirtes ott nyugágyán esendesen pannyodott,
 Fülébe sugva véki tánciást, olajt adott,
 Hogy rögtön örömlében ez fátirada rá
 Istvánt a hadi gyűlést magához hívta.

Es így beszélt: „Álmodtam, halljátok álmodat:
 Témadjuk meg azonnal a nyugva hunnokat,
 Témadjuk meg azonnal, miénka győzelmén,
 Egy igi ró tudatta álmodban ezt velem.

Láttam Budát, a vég mely álmodka méribé,
 Gond volt, soralkodott a városban, s kivüle,
 Majd bor vihar törött ki nyomában, bor fagyog
 Ét mely Budát győzelmén szeggel töltötte meg.

Víz stenger ár önlött feljött mindenfelül,
 Láttam Budát, miként e tengerbe álmodul,
 Csak víz volt mindenütt víz, város nem volt sehon,
 Te, óró önlébe süllyedt, befúllodott a hún!

Mondá a berni ere: „Hogy álmod teljesül,
 Remélem, mért a húnra most álom nekerül,
 Témadjunk hát seregjök, folyjon tehát harcok,
 S járuljon ránt, de seregjökkel seregjök kudarcok!”

Kelnyföldnek vidékén jól tönpra harosi raj,
 Föl, támadása, harorra, elfogva fűt rivall,
 Seregjök korpanása, vitézek halk merra,
 Sörömlék jelzi, hogy most közelg az éj java.

Hossai kújsávonalkban megindul mind a had,
 S Budának ostromára a városok halad,
 Éh hún ölének álmat fűtve, kergeti,
 S magát bor fagyogként a hunságra veti.

Csabának táborában iszonyu aravár,
 S kője nem egyenlőhet, akár hogy is akar,
 Bocorvást a pusztítás, mit a hűbéresek
 S a népek törté húnok tennek, hogy fűzdenek.

Gyaláissal, levesten menekül, fut a hún,
 A városból, a várból, az érségi kőpánc,
 Próbára hún király és Bulani az őz veszi
 Szardját lepi a reggelen, nem az elleni vör.

A támadás oly gyorsan jött és véletlenül,
 Hogy nem hallgat parancsra, hűségül az se full,
 Hogy szagadja őket a futo emberin,
 Lelet fele menekvésit a Duna völgye, tőr.

A sábi vértapum meg letart Trimpfeld sája,
 Es rámos jó karomba, sok bátor dalia,
 A sülyös, vérsz párdok, könnyű győtes kerek,
 Hadsárhoz hún kunnok és a hűbörések.

Haradosik az igaz, jön regge kőrület,
 A vég telente holdas csillag orog sülygost,
 Vihága vög telente: a nap támad elő,
 Oromban sponyban úr a terméret, ibredő.

Oromban úrlik Trimpfeld és a hűbörések,
 Sétladár, hún Padát, a bitortól verte meg,
 Mogy egy ily baroz sövé len, a hún birodalom,
 Fogjövön artegéken, hegy, völgy, sík és halom.

Haxort jön babérból, a gyorsalmas veszi
 Faján a nap vihága, a hogy folekpes ér,
 Sugár órn aranyja, a diadon: a nap,
 A diadalitasta, díszfűnyt árcostanak.

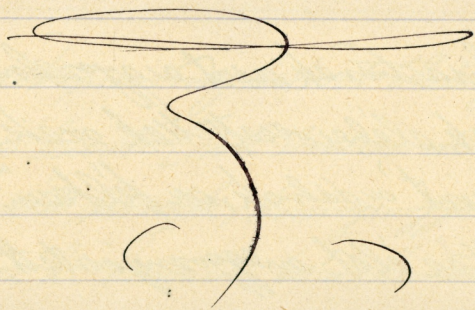
Sámos fogolyra, tőrök aort a győtesek,
 Trimpfeldének elébe vesették azok,
 Töröttük mint a dalnok, az félkesű Toloz,
 Jit megvált az élet, meggyőzéstett a kor.

Trimpfeld úgy szült az aggnak, kőmót dekló nekem,
 Aort húnos leked, selted, pokolra, vattetern,
 Falsó, hogyan vesített csatát a nagy Etel,
 Prvinka hún, hűbörés had felkésítés fel!

Hisen most is a kedvence fia vertett, Graba,
 De négy északonni están kógyar igaz eszta,
 Hol majd egyen keverjék, jöbhan nisejpen itt...
 Halljuk tehát a dalt most, mely munked lelkesít!

A felkesu ön dalnok rákord sly somorán,
 Amult fényt szegiet dalolvar jelenlegi boram,
 Kógya hunk remélben a könyv is ártogynél,
 Es fejedalom s keserűtöl sok sírova földre dül:

Hatodik ének.
Schabonski utköszet.

Köpönnök a percek a napok is mulnak,
 Az idő fájáról mint levelek hullnak,
 Tova száll az év is azt se tudjuk hol van?...
 Tavasunk gyors tündét csodáljuk egykorban!

La mint hull a levél az idő fájáról,
 Megőrök az emlék szi gyász magyarázól,
 Eltávozik mindent a felesésnek fátyla....
 Felesés az ember boldogsága, átka!

De ha elisvén a régi fény emléke,
 Lejtélme megmarad, annak nom lesz vége,
 Meg-megrendül a föld a megütött kántól!
 Tánradnak a hősök a régi porlást kántól...

Hej! Hele támasz, igaz félt csodája!
 Ostora nepeknek, királyok királya!
 Vágtasson fel sereg győzelmi zivajjal,
 Harsonjon a harczkürt diadalmaszajjal!

Fejünk? valós? jajohjaj! mit hallok!
 Szere? valós, mit most nektek vallok,
 Műhangok: gyászhangok, esendülnek fulmban,
 Sötét kegy, gyászokéj minden dé' labban.....

It sehabonsi sikon, Atharne partjai mellett,
 Vöröstüz is verifény borítja a helyet,
 Atharne roncsdajon két nagy hadi tölör
 Töbelében tüzet és verisemnyat ápd.

It tüstömeli harcra is kúrdos vágya,
 It verisemnyit nővereti ellenség' látása,
 Búcsúke látin hősökkel délceg hún vitések,
 Hányat döntnek meg itt a vörö hadi vésnek!

Anyonjára homályt kelő hajnal pírja,
 Vörös jelek vannak az ég, égár, iwa,
 Libontja, a sello a húnok és a sölöt,
 Etel a hős király mindent harcra sölöt.

"Aftius is ébred, nyugat hadvezérel,
 Férges kardját lepi elleninek vére,
 Teerapi nap után, ki megint közelemben
 Füstötötte húnok kiomló verében.

Nagy Teerovika góthsknak királyja,
 Hőseit borsdítván, soraitat járja,
 Borsdítván magának is jön harcra, kedve...
 Flejt! halotti töröt ulik meg az este.

"Braunok, rípuvárosk sötét harcra kába,
 -mond Aftius - csaják a húnokat eselle,
 Szinlog viszárvewe, szinlog viszaputva,
 Zavarba a húnok kardja által jítva.

Itt megrommáik, góthok és burgundok,
 Erőfalat fepernek, hol a könnyű húnok,
 Megtörnek és akkor elő a pi bátor,
 Húnok rájön mainaprakalkomján tor!

Góthok balaskirálya Teodorik népen,
 Cs. erüstső fejét meghajtja náiméjen,
 Hiasnak vele testvést akált nála, ...
 Pedig ő neki lett az a sero halála.

Tul pedig a Thooncon, föl, csatára kelnek
 Hódítóhujai nagy király Etelnek,
 Long a hadi záró's alakja túrulnak...
 Sural lába elé királyi fők hullnak.

Mint mikor a ~~mezőny~~ ^{szög} tőpá hangon dobban,
 Epandj hadait költ messre a tóvalban,
 É mint összentő a hatalmas két had,
 A fogyorok zaja igazendülésként hat.

Góthognak a kardok, villognak a rablják,
 É mint egymást által is keressék csapják,
 Meg-megvadul egymán, mint pokoli vitéziny...
 Hadi síldecsatát a habilis úrmány.

Péleseg huz vitések, deli viraigzabok
 Lelkei hadihoz tóvilóigra nálnak,
 É non, trinekoda szelga lelkek nálnak,
 Utuk újat elötlő le az ellenességbeül.

É an non hiába hullnak a huz ifjak,
 Fogotok az ellent sejtőha, kőnyű ifjak,
 Sügöbitjásoket a lassú is merog,
 Góddák rokonver endáviát even meg.

Minok is breunok ottan actveretre,
 Hátra futnak csaba a hurokat eselbe,
 Hej! állj, állj meg hurn néj! főkend kékled, vágjít,
 Kém kítod ottus buvke dalisát?

Hej! ne állj meg hurn néj! usd az ellent, usred,
 Fogóth király fejét st lincosira túred!
 Oltra kékled, tüzét ellenidnek vere,
 Szaradván pírásra rajtad főkötöré!

It göth benera erde hunek utját ellje,
 Sok bátor hún harerast vája ott lakila,
 De a fegeteg az erdőt megingatja,
 Sok hatalmastólgyöt zúva földre csapja.

Tudorika gót király láta eztet,
 Hogy a hún fogyeretel hada mennyit vertett,
 Hogy serogjet hareraz jobban föltárlje,
 A hún köze rohan, adat intve verve.

De verekbe rohan, a hún közül veri,
 Szörnyeseket folyton kevesebb göth veri,
 Veregyben a göthek hatalmas királyja!
 Mint mitet csapkodja húnok tengereje.

Majd egy könnyű harerastóveten kiseriját,
 It huti, átöréje mellén nice táját,
 It göth király halkan porba alápotul,
 It ggyingitve habál, de nonvar egy kortul.

It nagy király fejét ott nyomban levertek,
 Elviesára föltárljen, magosa emettek,
 Látta a komanás főt mind a hún tábor,
 Megrangott a törseg öröme az s larmidol.

De a göth haderegy mezevostán, némien
 Itt a siken, kintol s fajtalomdol bünien,
 Sok fogyeret ejti, magát elfelejti,
 Hún fogyeretlen csákány husát, veret fejti.

Annan a ritkol nagy nagy Etel közelget,
 Buzdítja, vererli a roppant hún serget,
 Buzdítja vadára, his göthök hadára,
 Fodaltörvénye végső támadásra.

Itius hogy látja a göthök veregyét,
 Legelőkre visszi romai kard élet,
 Haddal hadra támad, sok hún arerelsipad,
 It hogy magán erde a sulgo szalgyikat.

Húis meg néltt: Hej! góth, de megállad,
 Barmulatlan veszen el dicső királyad,
 Régyen tircátok, gyálasat és régyen!
 Gyávaságotok híre minden földre négyen!"

Ágvaságotok a góth, engedjétek beültségek,
 Fellátá sűvet ottúis néltára,
 Éthenek hadára nagy meggel támad,
 Lemoni vérvél gyávasági vádat.

Mit mitör váncraf a puszták homokján
 Honafelt a fene tigris és orolán,
 Egyháza a góth s hun slydühöttek mennek,
 Áfeltett korcs itten: dicső kúrdelennék.

Etel hársány hangora bexél seregéhez:
 Vigyetelek a kúrdést, harsót hamar véghez,
 Casserokad a tett, ha trínka csontok,
 Pakoda, dicső! halgótok s hervandok!

Feresch duháren vapnak a huszágnak,
 Tircátok halálát megbasalmi vágynak,
 Vörös fűvel futnak, hátválnak a kúrnak,
 Utának, utának góthok és hervandok.

Hej! Etel régyen mi isid, háramlik mostan,
 Győhetetlen király, leuagy gyisze jobban!
 Eppen most olyan volt atyig híred nekéd,
 Régyenét ottilla, tül de hogyan elad?

Kónapat a huszágnak elvált táborába,
 Etel is zárpózik a nagy sekerwiche...
 Tel' az ett homályja s hús alkonyi kelte,
 Főrdőgeti égnek arczát sűm felhő.

A Memmeria vadász úzni barlangjába
 Itz orolánt ha fut, hagyja éven bántja,
 Különben is az úgy, ösretekje eztet:
 Orul a nyugalmán, a mit most elvesztet.

Fölgyjé a városot, a két roppant tábor,
 Kisohangák a rikség viasztala gyárdat,
 Honát sivatja az, ex diaváget,
 Lejh! a bünatéggja mitör en veget?

És a táborában vakat roppant magját,
 Mely elögeve öt, a hunk királyát,
 Ha az ellenég rá'tör végvénlyt hozna,
 Idegen hős népi halált neokozna.

Kalmozza menci nyergest skandávit,
 Ledofi azokra kedvenc paripsait,
 Királyi trónusait helyzetesti rája,
 Magját meggyújtani kéven rás szolgája.

De nem tanadja meg az ellen seregje,
 Kinesereje hozzá, hogy azt kiserelje,
 Örül a bükének s felkarmának ardat,
 De tanadást fél ö is: ébran viasztgat.

Prénden most mindnyáje, aka hla góth all,
 Innan halluk kirma, mely egetig falnáll,
 Licsajjgatainak minnen vege-hossza...
 A nagy gyárt királyuk halála spassa.

A két tábor köti síkon a harostörén,
 Egy elöt se lehet bitni's környéken,
 De ammal, több holdat, akár rózettrével,
 Elborítva testük porral, város vérel,

Öt fekusmek nyugton, békni egymás mellett,
 Mintha egymással se volna sem is kellett
 Volna büdencök, római és hún nép...
 Nem hallattok harostaj, kardesongás s hűmet.

És a királyának bűstomsor orrája,
 A táboroc rajta rókát gyárvasája,
 De most félredolja, az éffel körelget,
 Abaga slátt remes kedármegakat kerget.

La holdmat sugira általraeg a tájon,
 Eji nullo ringát, síva ring át, tájon,
 Etz ejjelicsendot erodás tampa hangok
 Tonk meg, mint mikos tómetrek ushantok.

Et tampaer slárma nesse tája terjed,
 Eji nullo heves nébróhammi geyjad....
 It vóras túz lobban, ott fehes lidenéfény,
 Haragozott min lesz mind, egymáshoz síven.

Hah!... ott egy hold mozdul, támadok a pótbl,
 Sülyöz az el kardja körben könnyen ferdul,
 Hah! egymáshoz ottan földnél talpra dolban...
 Övlekes harerwagy semáiban lobban....

Ihah!... ottan egymáshoz, tízeren, százzal szár is
 Gladere comes harerfegyverek jöblőjén vész,
 Gladere a síknyig minden hold alakja,....
 Támadásna, harorra verer jölettelja.

Erivalga a véres harerkürt hangja eles,
 Hareri deliátnak hall'ni vajmi sides....
 Erivalga harerkürt csatára! csatára!
 Öre erpa hínségöth hús'vitatára.

Itt egy kis hun sergret göthök csapója,
 Sülyöz kardjukon hirt mindet földre csapja,
 Ott meg hunszálik sergret a göthök....
 Férőgöthön elodrek art a levert haltak.

Erivalga a véres harerkürt hangja eles,
 Hareri deliátnak hall'ni vajmi sides....
 Erivalga harerkürt csatára! csatára!
 Postaroditis náll mindenik ajkára.

Ei erattog a rablya, feijes villenása,
 Et mint magat göth es hun kóstebe síva,
 Övleken rohamnak az ellencsopordok
 Egmásba egymáshoz kötin hun es göthök.

Fejsh! eroda! de sch se halja, kassa:
 Rivaloga bar eskirt, de nines karsomasa,
 Cratoga kara kizber: de ninasen zorejje,
 Pataorditiamak ninasen hangla teje.

I fokejka harez adchij, mig a hajjal pizja,
 It regg kordledtet regie nem vija,
 Akkor mind a remek maguk felbre doljak,
 Kihullnak kosuból a kardok es kopjak. 14)

La mint a napvilág végtelemből élked:
 Főkétség is homály fosladonik, oledet,
 I fonyt róz az mázozor holt asuka testre,
 Kiznek zold pársiton fohetelik vére.

Ahun táborból most kilépelek királyra,
 Kome mint sas gyorsan a iktot átszálla,
 Ellentáborot nézve, nézi de hiába....
 Fort fuyt már az éji pöl arok nyomába.

Erősebb volt igy az, most el tustott futni,
 Mig csak lépésrel sem bírt tovább jutni,
 No de mindegy mostan utját mi sem állja,
 Egy ellet se mutat a ékharne folyó téje.

Buoskai egyenentl serifekete ménei,
 Prádalmak vágya ul semében s képei,
 Taboviba sziguld paripáján lenge,
 Predozeti serget, minden hadit rendbe.

Es akkor art igy ról Gel király: „Flannok,
 Távozok a góthok, latink s burgundok,
 Tárvamost nekünk a teri kelet s nyugatra;
 Felvuk fele negar ut romait mutatja!”

Es magindula had, viláig remez, sapad,
 Minden nemzet sorrag könyve, verbe láhad,
 Medul obquileja, hajol bukke roma,
 Adiját aláwa crásár, pápa roja!

I királyok, sárvárak, könyökök Etchez,
 Hübere me neki minden számmal lon,
 Kevretek s nejköt wálhatni vágynak,
 Hódolva hoggahun: wa a világnak!

Hódolások.
Brunfild, vöröszőlőse.

Megvárható a síkon a barna Gíáruy,
 Farasója más u. vállán az óriási szárny,
 Beszéli egy kavicsra, hogy majd feltartva azt,
 Felesben áll a Fajnal meggyátolja a gart.

Fenyvesével esőnyt, hogy a remi porba hull,
 Verepírásra festve a kelet szél alul,
 Vongatik meg, hiába, mert az melleire lép,
 Nem hagyja in pihenni a nyél két perst.

A küszöbön rajára a szék felé fordított,
 Pórnosztára az égnek végkéj végét vedett,
 A Fajnal nagy elbészt fogadni el,
 Aként azt alátvalóanok kiválgat fenn is kell.

Elég nyájasan fogadja a napnak reggelén
 El a Fajnal a szék meg sokmáit is trónkélyen,
 A fűs termést veszt, Vízjók illatát,
 A Gello suhanását, kedvükét vig dalát.

Dühkel futott szivében ométi's honult,
 Székébe varta útvé a mig bealkonyult,
 Vei's méreg csorg ki ajkán, szemén por, düh sepe,
 Testén rohadva fozik ruhája is lepe.

Hogy azt az este megjött, vez egy varásslodát
 Pa földhöz ver de úgy hogy az földön, földökön,
 Salfutnak belelélől seültötti's gyermekei,
 A földszinén nétvén maguk dreytöni.

Hogy máni futott egy kicsiny gyer, szegény,
 Szeretogár repül majd segy törpe földi rem,
 Közben beköszölt kinyogva ki a föld sötétet lehel,
 Eru köd s fajtó füstben a léleket ves el.

A füstből és ködből mely mormogás fakad,
 Segy orotom is a melyre a föld ketti szakad,
 Es tüz s pokoli fényben áll ottan a Gonosz...
 Brunfildnak az szivében nagy örömet okoz.

Es így beszél a szegény: "Eh földalatti rem,
 Föld, embereknek teste remeg leírni,
 Nézd a hasi váral mit tett a nébelnygi kincs,
 Haddát ládát, ravaszra, akirhova' stéints!"

Es azja mely hatalmas bönök' jój! alkala,
 Világúrnője, völi, olyan roppant kassa,
 S mind: mert a nébelnygok kincse, kerékezt...
 Krumpfildá gogje sejt ám, bossút vágyom széd!

Hallottas ⁿ vör' debb csak mit sejt a ⁿ nébelben:
 Közben már a fényes a birtos győzelen!
 Ha! ha! no csak reméled! tudom rem élvesszel!
 Haj! Krumpfild, ismered se ezt a süjtö' kezet!

Császor köthetnek nem hella nékem így!
 Haj! de a székélt a sírba, földbe vizz!
 Bossút fejedre Krumpfild! mely síroz otágeren,
 Mely igben is pokolban legborzartabb terem!

Szaját véred eljitsen, kitűgy, kitűgy szeretn!
 Oljón meg hogya erled máé-máé elve len,
 Szaját fiad ledoffjón györelmied peresiben,
 Száid it pot hiálhán sud gerjedelmiben!

De hát jótal milóte, te mit se sölse, berelse,
 Feltekeden valaban... Gyona vellen se else?...
 Sigereted nudaabál, feledted berz' talán?...
 Gátán! nély! nemsságed elátem nagy bekiny!"

De mond minck bereljek, midon te úgy dühöngsz,
 Szjülségszt, korevet folyvást elömbe öntsz,
 It mit kívánsz, nehez az, nem seheted ezkon,
 Tatalmad nekül arra en nem vállalkozom."

Tatalmad? mily jitalmad kívánsz Gyona, berdj!
 Ha adhatom tied lass, akármint is te kérj,
 Habár adalmáda oág is, mit doled viggyúvsem...
 De bókészésem meg ne söljé senkisen!"

Itgadhatad jitalmam! Te volnál az magrod,
 Koreszédit vig alé mely, a tatalmamba ad,
 Törödelled vid az elványft, a mely örök kény,
 Mialmam foggy berajftad, végetlen tartamén."

"Gyón, de mond csak magem arrol mi bizdosit,
 Hogy a tettét miként az igéve volt hividd,
 Kén-e, len-e tatalmad magytenni azt elég?...
 Felken hiába dobnám akpot keneznek deid?"

Feltekere az iténány, ottó te ettel me felj,
 It vérel vid elványft nem kőnyekeri verdy,
 It hogy van hatalmam akpot tudom meglikod én,
 It hogy parafaság feledted a hunnoknak hordozj,"

Elvise a nagy embéren Trunfildés it Hadár,
 It vertéert amannak lálhat outása ár,
 Elhár te is a sikon s veled meg sár orer,
 Itiket holban az idár harez ~~vagy~~ felérvor."

Svédok nyugodt keletre a hűbörös sa hűn,
 Mindenféle iradva a nagy világban,
 Et hűn király hatalmas bizony hűd megörök,
 Hegybástyáját ledönti a Berni Péterik.

Élvőpa minden népe fölélyz' szabadon,
 Et hűnt megőstörája túl várja is a fön,
 Csak kis részek marad magát meg, "mint" "nők" "dolg"
 Et hűk a hűn világot egykor regéljének!

Mondá Brunfild: "ét" "jad, hamar, stáiron,
 Et seregetek, a vör perog on bennem örökön,
 Had, vessem a világ is, ha bosszúban teljesül,
 Et hűm odjón a hűvös, mely rajtam bennem ül!"

Brunfild föltűzte körben a föné nő hűt,
 Et háprétt adó hűvösba merült his hűi kard,
 Liliomon korállkánt kötött a vör olé....
 Et dűktől fűvett a vör is saxonmünyft jarkolá.

Álmány meg gúnypacujjal fordult a remnibe,
 Brunfildnak meg fogadni kellett szétne
 Ártóját, ki az ajtón márt többör koczogott
 Et hogy be nem börtödjék ugyan erodéltosott.

Árvindó Gutorma magához olé,
 Et pitárda seste eribit elvedzeni olé,
 Et Adárnak bírása im nagy gyönyört olé....
 Et hűm sejti most sereget meg éppen a fönöz.

Et hogy hűvös, völt elötte a dűttos női mály,
 Et bűdítá egészen a stűkűlségi hűj,
 Et hűnsig folyton hűvösben völtel sölletta em,....
 Et legboldogabb e percedben völt életébe hűn.

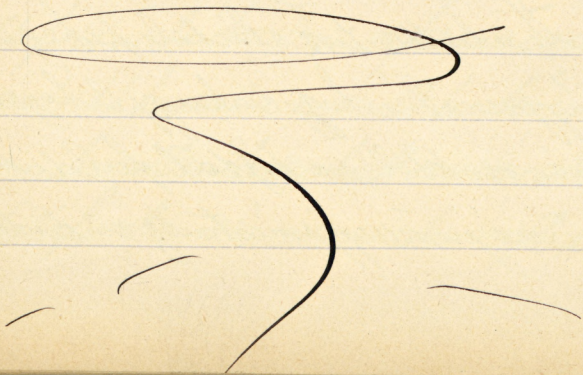
Et ha no hogyott olatta hűz s hűrtel pihezott,
 Et hűgátok úgy sereget, hogy csak úgy lihezott,
 Et serebmi mámoroktól sa hűjtál fűldstolt....
 Et Brunfild már régen sereget most még rá stűbe völt....

Itt a másik felén meg délnek felé abal,
 Buzsán csügéti nányját a bűcske hún szarul,
 Trakán sejtí járóját, mely sötét illeti,
 Itt a legöt az éji nélsalig lengetti.

Itt a hűvös táborában sémul mind a seleg,
 Itt a déleleg hadfiatnak sive kedetel seleg,
 Hajnalban ütközet len, ne ikozéinögre hát,
 Felstekerstára hűvös az esten seján sít.

Egy-egy csoport vider gyül egy-egy dabnok törül,
 Ja mült eráték s diosósej hallásán úgy örül,
 És egy-egy hős dabra a wai falburg, poszeg, ...
 Ittünk falban mi is hát egy ily énekre meg.

Nyolcadik ének.

Edel és Walter. ^{15.}

(E kötetből szabadon átdolgozva.)

229
"Kélsz had! ne hamarabb!

"Mond hun király Etel-
"Megalnik meg a vörösek,
"Ez hareri menre fel!

"Kugát felé, Franfótl felé
"Ez népek gardagok,
"Tömöt zsebök, piha kezök,
"Inhabb a kardvások.

"Mgyersük am vörösek, vörösek,
"Eg van e? ha, ha!...
"Hozunk ismét egy keveset
"Magunkkal tön haza!"

"Lét vörösek vörösek
"Indult Etel tava,
"Lét vörösek jó huna alatt
"Mgannyi jó lusa.

Föld megrepes, nép megromog
 Hol a had átvonul,
 Várofal ing, vár fala sánt,
 I hatalmuk alkonyul.

Istén a nagy, a hun király
 Hatalma szárnyra kel,
 Egy lépésért egy tartomány,
 Tízért ország a bé.

Istén az isten sötora
 Hatalma szárnyra kel,
 Fűz hatalom, birodalom,
 Grósz-víz hatalma ei!...

Frank földem, teonyában ül
 Gibich a frank király,
 Mindanfelle, kedvöm de,
 Öromban jisz a fáj.

Minden örül, Gibichnek épp
 Most született fia,
 Öroságin, városba's kiinn
 Vigiságnak vives hea.

De negronja a kedvet ám
 It rompirek sele:
 Duna tájrol hódítani
 Ittilla felkell!

Frónján Gibich elápadott
 Es kérte: mit tegyünk?
 "Ködjünk! sőt akarunk
 sőtásképpen elverünk!"

"Ficsünk csak adót neki
 I kereszt állítani kell,
 Akhogy, nagyobb háj lenne ám!
 Öroságnak dulja fel."

Gilbichnek most meg gyöngé volt
 Gunther, a gyermeke,
 Keres Hagen, a trónja,
 Ék ifjú hős leve.

Hgy mondé meg Gilbich király
 Ék trónja véreit,
 Keres Edwin sadsínak az
 Ország kirását.

Én szíben Burgundiát
 Horrich kormányosa,
 Hgy hódítani hadát Etel
 Nyugatra elhaza.

Leánya volt az ifjú király,
 Ék bájos Hildegund,
 Hgy végzeté reszhozá
 Etel királyt sa hant.

Burgundiának földain
 Ez a legjobb leány,
 Ék trónja örökösü sánt'
 Majd néki kell' ne sán.

Jegyzete csak közhely Etel
 És véres, nagy hada,
 Ék fegyverraj már messziről
 Chalonsig elhaza.

Visszaharognik hegy és avótygy
 Ék mint kard, pajzs törög,
 Ék lépattok útjától
 Híres a menyegzőtörög.

Ék aikon rajlik véresen
 Hm káncsák erdeje,
 Hm káncsa erdőmlését
 Gátolni kellene!

De hoggja ut át álga hegy
 Mraja átkusik,
 Et körs is kaparajain
 Nagy könnyen átusik.

Chalomba rékelt Herrick is,
 Hogy a város kiált:
 "Koppant porfelhőt látok ott
 Et síkon kelni ált!"

"Et porfelhő irhat jélan
 Szem nem jéds' senkivel,
 Et jéds' hat is várkapukat
 Som jél drámi kell!"

Kelét felöljön a uihar,
 Látom a hém nyilat,
 Magtámadá Etel király
 Et dús Burgundiát!"

De Herricknek hirt jéve
 Hoggja frank neghajolt
 Thübenent hivatra mind
 Hogyer böles ajka adt:

"Et frank, mi az bi kedliert?
 To' bator sebete nép,
 De a hém ellen nem meré'
 Et melni fegyverét."

Hadolgunk meg om is behát
 Hejgen nem er' ezert,
 Bolondok nem vaggunk mi se
 Hjalba ontai vert.

Egy gyermeke van, od' adom,
 Et melk zabgul,
 Jgy bekélen, hár fájbalom
 Et hém tavall vonul!"

Födöttél, fegyver nélkül,
 Érted egy követ sereg,
 Hozza nagy hű kövvel sőt
 Békét könyörgésnek.

Etel hegyre fel szállt,
 It sőt ajándékot,
 De békét is nagy kérésért
 Független békét adott.

Mert ám nagy is volt Hildebrand
 Gőzjének híre.....
 É Burgund gyöngyöként került
 É hűnök földire.

Az aquitanok földin
 É mondó Alpharax is
 Éz aquitanok földire
 Kialt ma a hű hűnök.

Walter volt Alphar gyermeke
 Péterig vidék leány,
 Megvált az ifjú szívben
 Egyig minden erény.

Étraja Hildebrand vola
 Ét ki Chalonsba szállt,
 Etel király sőt hű sereg
 Étj elvált a sőt.

Alphar mekkor hírt adott
 Gaz hű közel Etel,
 É királyi szívén így kiált
 Félrebecsölve fel:

„Oh! jój nekem! kórom miatt
 Hogy kórom nem tudok,
 Oh! jój nekem, segyent, minőt
 Hűnök rám a hűnök!”

Gróf Frankon, deus Burgundia
 Nos pódát nautatott,
 Hogy kincset és nej-ré kesest
 Híllának adott.

Nekem is így kell lenni most,
 Egyedül mit kégyek?
 Waltert kesemek adni kell
 Hozzá nagy kincsetek!

Ja mint monda'ugg tett is ám
 Walter lón a keses
 Gróf Thildegund s Hagamel is
 Egyforma rossz len.

Etel király a hódítást
 Előst megelőzőle'
 Megindítá' roppant hadát
 Harak, kelet felé'.

Minden rités nagy kincsetet
 It hun harabawitt,
 Lörmel udvölék a kek
 Funának újait.

It keserek hessin idön,
 Evék námos során,
 Tartozkodtak a hunnok és
 Etelnek udvarán.

Gróf Thildegund megröjstet jó'
 Rika, arany kegyet
 Ja kincsetár, orisajvé'
 It hunnok megrövek.

Kagen meg is Walter ritéz
 E két jó' dalia,
 Hogy lón nevelve mint akár
 Etel fölbi fia.

Karajitkon, vadáraton
 Tegen kienek ok,
 Fokép Walter, rozongtakám
 Térték mind a nok.

De gyermek Gilish király
 Holtának hűs jón,
 És hogy Gurtner a gyermeke
 Frankon új feje lön.

Higenniek halván a hirt
 Walterhez úgy beszélt:
 Apjunktam már a hunnokat
 Elvágom én orrát!

Vadáraton len egy pár napig
 Fokhátra erdején,
 Hajtás alatt majd megosztám,
 Maguzom innen én!

"Veled tartnék ~ Walter fél,
 Mert es jó alkalmam,
 De Hildogundst, aép arám,
 Csak itt nem hagyhatom?"

De várjál csak te egy kienek,
 Vadáratunk után
 Ter vissza majd, megérve, itt
 Hogy lakma lesz Budán.

Mely álomba merülnek art
 Mindnyoján a hennok,
 Sei nép arám megosztottem
 Evedet együtt futok."

Jugg lön, it nagy hajtás után
 Hogy lakma tartakot,
 Akelyet önbe a siper
 Foklött Epel adott.

De áldomás után pedig
 Kőül keringenek
 Ezüst, arany, tűz s kedvadás
 Kupák és selegek.

Ezüst, arany tűz s kedvadás
 Kupák keringenek, ...
 De álmost kedv és tűz helyett
 Mutatnák a szemek.

Ja hun wack s Etel király
 Lehull sálomba veszt, ...
 s borba álompot kevert
 Walter s Thier vívő.

Most Hildegundét most ismer
 s palotába fel,
 "It's réj arám, veselmesem,
 Thierünkba vissza jör!"

Megundat már bizonygatám
 s hun udvart, tudom,
 Tárva az ut most, álom sél
 s tükör sa hunon.

Megyél magadhoz, Hildegund,
 Két pár erős sarok,
 Távolságon Burgundia,
 Thierünk addig az ut.

Thierünk már vár reánk
 s várkapuba' áll,
 Megvédünk jól mi ha a hun
 Uldorné sán sálal.

s kives kanyarát s sárad,
 Vessél most oda,
 s kivesott nem marad, melyet
 s tükör sarcul'ada!"

"Haggyuk a kincset csak nekik"
 Hej, Hildegund felel,
 "Bajt hoz veink, üldöme fog
 Ereit ám majd Etel!"

De Walter, sürgőse' igen,
 Hogy Hagen vajakent,
 Laej Hildegund s Walter vitéz
 It kiveskanyóla ment.

Shogyott voltak arany, ezüst
 Es drága kőzések,
 Két nyolc, öblös nagy pécizet
 Velük magtoltanak.

De Walter, Hagen s Hej Hildegund
 Fogva skives suly alatt,
 S kuzgat fel a hem király
 To menem valadt.

Két s' egy nap futottak így
 Kis pihenés nélkül,
 Felvén, s' törvén a menekést
 Etelt minden felül.

Falomb ha rezg, sél fumi kezd,
 S hadár ha átrepül,
 Ha vad fut át, Etelt s' hadát
 Kérjék minden felül.

Hete napon egy ringedeg
 Chünye kezdésin
 Fáradtan állt pihenni meg
 It három sokasony.

"Eke helyen - Walter bevált -
 Hagen s' He Hildegund
 Pihenj! itt nem kell felni ám
 De s' tölöt se hant!"

Ittgjiterünk, j'el'it'korunk
 Es abunk j'ot is'ann,
 Boljongunk egy kétrél továb
 Jerte, bizony, mi tán!

It' halgy szolt: "Lavagok ti csak
 it' lunnim'j'etek,
 E'omban abon' or'k'od'm
 En' it' fe'bet'etek."

"Félebre'atlek, h'aver' körelg,"
 I a két vitéz f'eb'it
 it' k'ent m'onda, re'j' Hildogund
 E'berül or'k'od'ott.

I falomb h'aver'g, ré'el' f'ini' kezd,
 It' ad'ar h'at' repül,
 It' vad fut' it', Etell' s had'at
 Féle' mind' en' felül.

I ré'el' f'ini' kezd, falomb'ja' c'egg
 It' ad'ar rajt' it' repül,...
 Etel' király, a h'm király,
 It' é'ber' egy' s' m'aver'it!

I falomb' w'agott a f'ak kör'it
 it' ré'el' s'aver'it' c'orog...
 it' lomb' w'agott, a f'ak kör'it
 It' ad' s' p'ar'it' c'orog!

"It'j' lavagok! ... é'ber'j'etek...
 It' hamar' fog'yer'it' fel!
 It'j' lavagok! ne' hagy'j'at'ok!
 It' m'att' körelg' etel'!"

E'ber' Walter' s' Hagen' vitéz
 Es nyúl' a fog'yer'it',
 Etel' a nagy, a h'm király
 It' g'is nyomuk' h'aver'it.

Óda éven a hun hatsk
 Lócúl seglenc
 Ék'vén hogy ík'ketten Etel
 Ellen mint kúrdenc.

De ám annak, ki róka volt
 Dúrnitá ellen is,
 Kard élve vést, s aléttatást
 Két elevené víz.

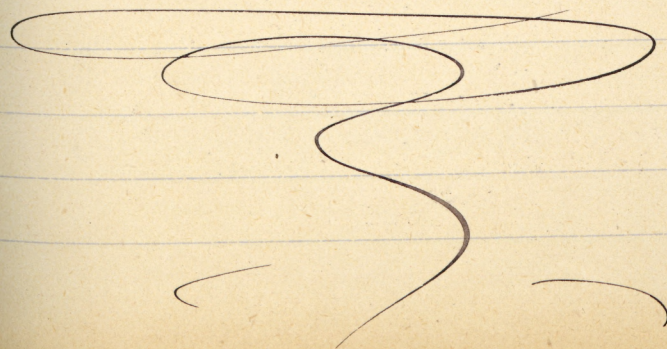
Phocikból kihull a kard
 É hogy folesap alól
 Etel a hunn királyga, ki
 Éhoát megnyugodva szél:

"Hunok! vigyék el hara
 Harank a kiveset,
 É két vitéz meg s Hildegund
 Hova akar mehat.

Énem sebnik nekik udvarom,
 Két menyérnek sava,
 Ék'is lártik a hun budaít
 Tölem akár soha.

Érsk menyérnek honukba s
 Róphe slajján, át s tul...
 De kétja éket meg e kard
 Éa büste hun turul!..."

Émegeng a földis vért okád,
 É nap lingsza borul,
 Éha sítra áll, ha harosba ráll,
 É seythá os turul!

Kilenczedik évek.

Keimfildesatája.

A reggi nelli átesap, a romarigyon át,
 S elűzi ferges tégelint a békereség horát,
 A láthatárt borítja szul, keletre ver,
 A mennyen veri a főtűstis, vétegetbe tér!

Ha föld megadja, ardat az új oldárta,
 A földet Orbának a kímjének táborá,
 Puna a Tisza vidéke, az áldozat fere,
 Hl a haros márnor ezet földre holtan vere.

A korian sítan végetlen had doloz,
 A légben fűnt ezermji díszes zártó lóhoz,
 Közökben száz ezermji fényes jó kard csorog,
 Pusztákba milliónyi gyors nyúl vasa zörög.

Es azt a reggijűnkű csatira mindra had,
 A hint két pgyó ha egymás ellenében halat,
 Egyen elve vágtat, másrés meg vissrajut,
 Agymentő életét egy, más meg halálba fut.

Sok hővért merésen átcsap az ellenem,
 Majd vissza, tébolyba ugyanazon helyen,
 His lába kantárát meggyóvón erőszakkal,
 Szép bűnt ugyan csak siet megmontani.

Itt Bulem a vezér ott a bennük fészék,
 Mit tettek sok vértnek az élte megtörök,
 Éngyala a halálnak nekesül karjokom,
 Halálnak vérvörössé nyílnak ki kardjokom.

It mite kétszö művel iszony csak hallani,
 Táj annak ki elebök merészel állani,
 Teruli is ki bírja e két komcsy vértet,
 Nem szajt a fejére egyik a hozni vért.

Bulem lovát vodítja szint' az ellamiser,
 És lábával agyonrag egy-egy vértet, kitér,
 Szegreppen a gyalognok is tollé elimal...
 Táj bánt e min a benn jó katonáival.

Két mejbulem! a kardjára a vért isza csak,
 Fekete az majd imet pücs hogy mára csak,
 Hadistenként fut Bulem a viton réltében,
 Hogy kardja ellenére vértet halált viggen.

It movost a lett király, látván farszhuert,
 Szélt: a hős pusztítása boszúma lenni kerd,
 Hogy velem a halálra most már megéshetett,
 Sok jó vértet nyeregbe már helyem kivetett.

Devel Bulem vezérnek lovát irányozá,
 De kardjait Bulem szabljája felfoga,
 Szókat ut vissza rája, hogy az őjá király
 Tettebél az utéra lölke rögtön királl.

It jó herul fivert is eléri véje ott,
 Gebük a svév királyi jónost recé legott,
 És Gonsarik az apja, ki bozomert siet...
 Nem látni más vértet, ám öldöklést ihjet!

Balut, Teget, Ferolt is da bátor Eschoon
 Lehullnak nines ki néki ellen állhat sehon,
 É keséteset sültes eléri a habál,
 Esőtederiket ainte s ki csak utjába áll.

Hóballra jó paritjár, hogy látja messziről,
 Bulesin verer baráti körül megmenyitál,
 Trányorra regja remítő fejeveret,
 Hogy vegye a dolognak már egyper elajét.

Egy messziről levele ő a babog Hajárt,
 A kődarab sívakján át az agyába járt,
 Boót, Jast, Abát, Telivert, Fomást Lohel fiát,
 Imej aimes máleventet, sek jó hun dolaiát.

A kődarab Bulesinak a pajzsa alá valóat,
 Agyongott a verer az ütés nyiba alatt,
 Majd homma jönne, néste, a remítő dobas,
 Imeglátta maire mint áll Hoball az óriás.

Felje vágyarott hát, hogy megpünderesse at,
 De az futott, hogy látta Bulesin felje jött,
 Nijetlon volt járharosban, igen felté magát,
 Bulesin nyilt lott utána, ez átfura nyakát.

Így Buccelin a thuring látta hogy hull Hobál,
 Barátját megboombni Bulesin utjába áll,
 Kesve barátja verket stölen nem réchete,
 Fivében vad perivol állott a hos elé.

Göngöd alak, de ismet, erőt magába rejt,
 Olyat mint az ember benne aligha sejt,
 Éthár sok jó hun nezerze kemény csapásait,
 Kió vele utolsor ez életbe vitt.

Kéles rabljója Bulesin véreire hullt alá,
 Iannak csappant sívakját kettőbe vagdala,
 Biz Buccelinnek parája ez üttal jól talált,
 Bulesin alig került ki ekkor a habált.

Gondolta is magában: gyalárat eme rím,
 Ha a magam engem ez a férfi-leány,
 Engem az az, azzal harcolt a gyökör-ujj:
 Te vakmerő hódol rád! De oktalom fű!

Itthon birtos kezével rá az ifjúra szűt,
 It has a kard villáma elöl hódol bűjt,
 Birtos veszap, a gyökör, miként a hím tővel,
 It fűtő fő a porba verárstangóval.

Élettelen fűtött ott a thuring kettőme,
 Biz ide sok leányok könyezet sejt neme,
 Itélet pirozója a szőzín lefennyeztő,
 It sejt nemek s főjében, vében rohadhatott.

It berni kildbränd már tovább nem néthető,
 Hogy mit mivel, hűn buleri magatele vete:
 „Oh! reggen az vánk már mitet a nejjasul“
 „Monda: miatta legjobb vitézink sorge sul.“

„Hagy veszek el hát én is, vagy hale vírópó,
 It én kardom se roszabb az is halálhoró,
 De már a pusztitást tovább nem bűthetem!
 Tárom, s kardom erőt elé gátul vetelem.“

It buleri élte vágdat, ez létje mándokát,
 It léncsát dob, de a berni elugrik ő főkát
 Elkapva a dárddnak azt viana úgy vete,
 Hogy hűn buleri lovának sügyet álltaveri.

Buleri kedve lovának verdetem fűjésle,
 It hűn hűt vete már le róla a nyergelől alai!
 Busan a berni minét nyíllal cselba vete
 It jól irányzott vasmó arstet le is bűe!

It rikla hűgyha hűgyröl vágyle da'csik,
 Hűgy vágta kőre kőten moót hűddelenre itt,
 Prikkáz a kard, a papisdőng mint egy a mára csap,
 It fűgyverek viláinkü körütkök hullának.

De most Balen'a kardját kalfiba kija át
 Éatver, Juhász, és Hildbrand nyakát,
 Holt ez mig állásából hangat a földre ér...
 Elkint sokat csatizni Balen'a hun vezér.

Stegjött a dél is köben, s sugar' országát
 Körje a nap, de most az ren bántunk kitörött,
 Szédület fogja mindnek, és a bár, el ragyát,
 Egymásnak hun s küvés gyilkos kardesőket ad.

Craba is jó vitéz én, a dolyfás hun király,
 Nem egy ellen vitéznek kardot huszába vág;
 És Kadár is Krumpfild s Edel idős fia,
 Miatta verben úszik nem egy jó dalia.

És azt a béni Péter! a mit ez végbe vés!
 Gyakorta vié hással harcra egyverre tés,
 És mind a tét legyón, énég epen marad,
 Lovam büszkén tapasztam a tenger verőcsat.

Ég, tölle Lohnek, hogy halom, egy csapás,
 És mind kerapja, hogyha akad utjába más,
 Nyak, Tar, Fana, Toltazsi, Kobud, és Kadel,
 És megérer ilyen hos, mind tölle hulltak el.

De én nem férfiak csak harcra ták, kúttak át,
 Krumpfild s Brunfild is ölte, a hun vitézeit,
 Szink volt a fejükben és vitéz és elött,
 Hogy bennük serki harcra nem jönnem vitéz.

De harc is férfiakam kezeikben forog,
 De hát a vadadulni ugyan neher dolag,
 Hogy soknak vié felőlük mité kető mivel,
 Nem félnek ártatni, és tőrné vitézel.

Craba meglátta hogy kúrd Brunfild a hős vitéz,
 Gondolka: majd verélek mindjárt a hással én!
 Lancesát hajítva rája, későbbé így lóvat,
 És maga abé tenete és hős aronyát.

Szőlősdés hiába, neked a lócher,
 Bampfilds kéketlen, a harcsikon havar,
 Csaba rohamt' horváj's és kardot emele,
 Hogy a viték' fejét majd csüsse így vele.

De mint villám az égől, oly gyorsan csapok
 Akadár és nyúlával Csaba testébe le,
 Több vállba nagy a vesző, Csaba erőtlennél,
 Sajultan a kinséppel lováról földre szel.

Szerenese hogy közelben voltak vitézei,
 Lettek kik királyuk sötét megmenteni,
 Felbontott ám a heen had, bátván hogy a király
 Lehullt lováról míg az ellen királyfi áll.

Rendellenül futott a hun dél s'kelet felé,
 Oktalmata vöröspől a távolban lélé', ...
 A nap lassult az égől a tulus sötétben, ...
 Így dől meg a hatalmas, nagy hun kirószakom.

A gyorsasékkadár meg Gytormhoz rakódott,
 A vadhadját kovinak nyúga alól adott,
 Hogy maradt nege harcban meg kedvessét hivat...
 Gytormnaké hákával földé el vad szivet.

E'kkadár a földről hogy földendte ot,
 Oly gyöngéd volt bánása és burogo kője not
 Herelme áthadotta s'gondolta esetet:
 Ki nem ismeren lovamat, ha nem bíró lehet.

I'm versenél az anyja, de ő ne veszen el!
 Akkor megvilágot elverni vőle kell!
 Fehé negölne anyját! ... nem, nem! ne ölje meg,
 Talán megvonom én kár, kiséletet fessék.

Isten hies a Gytónt varisszó sáival,
 Hallván hogy győzedelmet a hűbérogy ríval,
 Hogy a Gytóndóte aronnal megjelén,
 A sötét kívánta tölle, hogy adja hirtelen,

A vérszerződés vára, megsemmisítési,
 Mástól fogva kíméljé a dühét kiönteni,
 Megmondolá a dolgot, veinyé a gyermekét...
 De az látán kacagva tegadta toll meg.

De ne vden indatkoz, de kintél csak körül,
 A láterányok a véred tudom nejd nem körül,
 Ekkor a kladiát, bulcsútal hogy vi, megálkheti,
 A Bialenti, navamra, ha nem segíte neki!

Hogy a huncok futottak a harcosok körülél,
 Bulesi az ör vére, ott állott bresan közel,
 Hal elbukott király a skéta hogy fut a hun,
 A rénarágan által, megvoni állásán.

És gondola magában: Gyálásat ~~haradmas~~
 Hogy deka thimornag fobotti nagy toron,
 Lányom alkint, mi sen tart engem a föld ravon,
 Király hulljon királyert, smast megölön én!

Attint a colery ha sübbe a nagy veréké jón,
 Tögyen rohanat, at Bulesi, a véres harcos meron,
 Levee mindent kiútját csak mese állja is,
 Karója nem egy vitét am mostan habálba visz.

Tögyer el a kladiához a kardját reáveri,
 Tánerejét éssisakját a kard által töri,
 Lánerejje kéte vágra ártaalmatlan le hull,
 Taisza áthas'tva földre alágyonul.

De mint élbe kardot tart védelemre föl,
 A hun egy nyit reája, hogy az kettőbe tör,
 Bulesi most késül adni a végepást neki...
 A kladiar életét megmost valyk' ki mentheti?

Ekkor figyelmestette Brunfildot a Gonon,
 Hogy hun kard bedvesének mindjárt habált okoz,
 Ez Bulesi nap rohanat most miként a fegyvedeg,
 Hogy így habálós karója estét előre meg.

Éjékor esőre négy megmentő, Madár,
 És hűn hűre, fejre, ki éppen háttal állt
 Feltéve, mi a kardját dühödtől vágdala!
 És a csapástól hullt a halpa a lábára.

Madár anyja Brunfild a bán hűn dalát
 És vént társatol nézte, mely kényezteté fiát,
 És véstet regélyre, de csak kesere jött,
 És iszlamsi walkur már megelötte őt.

Lohullt róka a rotyély már, a haroz haribon,
 És mint Brunfild kövölt, hogy kőroni igen
 Tetét, Brunfildat fordults Brunfilddel szemben állt,
 Brunfildnek vad harag s düh kényezteté beállt.

Ésem véste, hogy fának menté meg életét,
 És a bán béké, bánat stóredalom jélet,
 És az idét, mely elmult, hogy Geegfid meghala,
 És hogy bűnös pírén már bosszút állt vala:

Érakarra gondolt, arra, mit érde szenvedett,
 Féljéti miatta otték, övegy miatta lett,
 És a saroz fejre adták ok-jó, ok-jó neki!
 És a veséleket csak ennek kőronkoti!

És mint esőre gondolt, ok, rotyón dühbe jött,
 És a walkur sivebe kényezteté a sófát,
 És a no kőronkoti véstet mőron wá...
 Brunfild látant s borjót vőrosával hűre.

És megjelont a Sátán... Madár szemre
 És a vállat és nem ismert esereben sarkire,
 És a jót egy sőnyegnek véle is képzéle,
 És a mány igy varázslát s személe.

És látta kedvessét hogy gyilkolta meg a rém,
 És mint dolta le magáról holt feltémet a méin,
 És a kőronkoti sőnyeg, kardját kőronkoti ott...
 És anyjának halála csapást fű adott.

Es' kőben isz kiáltott: Legyel ok, átkozott!
 Jókreatív, a ki látta korot!
 Te sörnyedez, te rém, hogy megölted kedvelem!
 Főmesterek kednek tudom vejét veszem!

Leheltt kőpílt leíról s nem vigyta életét,
 Hisz az kit úgy imádot uté' rá fegyverét,
 Lezállt most a varázstód, Madár semirül.
 Tassonyes rémülte el bámult maga kőül:

Egyik helyen halottan fűlt néj kedve,
 Tott anyja, kit halálra osztott saját kere,
 Haser's bűült sivebe, hogy meg mit ért marit!
 Erre a nibeingzi kiveseknek átkait.

Tizedik ének.

Befejezés.

A sikomalla Petre, a bernidalia,
 Li'álal anyi hunsk kellek meghahia,
 Látom a hun bukását szívebenül öröm,
 Isabadsignak remény a nejtört hun eröm.

Látta estét Csabának srea a hun futást,
 Es avronyi csapástol a hun vezér bukást,
 Látta Künfeld Bánfildot miképpen sűrűsít
 Szóját kesves fiától megölve az anyját.

Slátta maga elotta világválkodott,
 It mint a két no vesete felelt panaszkodott,
 It mint oit eskergett sajtót itkosa,
 It se'l panaszkodást fülébe elhoza.

Hogyan gondolkodott most: Ezt bűntje elte.....
 Bánt engem is, hogy annak megvegt nem vete,
 Pedig kell, hogy elvarren, s viláig aramoka.....
 Rajtam mar nem uralkod' tudom senki soha!

Meglátja-e perczben! csak, és csak a,
 Mindnyájunknak szabadságunk egyezése kell!
 Itt a halála, és te mindenfelé kihat...
 A festin a Boesatom legott sine nyilat.

Es válláról lehajja halálos fegyverét,
 És a taladja annak remíté erejét,
 A nyilacsoró a légen, mint kerekű sív aít
 Közben a Berni Petre hozzá ekkent kiált:

"Halkítsdhan! ki a nyáladat, ki minden táldezzt,
 Hogy csak király lakessél otted, te átkozott!
 Vélod a trónra jössz most...? ...pralkodhatod...? de bír?
 Iten jössz oda te fátyn, vesnél el hát te is!"

Győzött a Berni kilóm vas nyilat,
 De fétült a Hadárnak is fegott a viláig,
 Turkiba fut a vessző se holtan porba hull
 És hamar halállal vörösít ott alul.

A Berni vár vitéz négy bürtök egyenél,
 Trónjok sarokra és két szemle ül,
 Tízmellet a szabadság tudata emeli...
 Laverve mind a humok, halálos elleni!

Tíz a pethos vitéz a delhatára s tul,
 Fut a renvieg hatalmas hunszig hasítlanul,
 It hódító viláig, minden népek feje,
 Ait sem tudja pihenni fejet hová tegye.

Meglátja, akit s vanya az új is föld uva,
 It ver lágyítja sivét, a mely kőstük dula,
 It elhunyt hún vitécek ismét, kirelve st,
 Engestdik aivatan a megtört hunsziget.

Etela legnagyobb a dahunyt húnok között,
 Is kireli, keredevén, hogy oly sok néj fátott,
 It húnk mért teke fenek, hogy astiggy vesszenek
 Istenél mig csak a Hadárnak nem száll, sávéle legy.

Írók házában erre nem volt más sejtés, sokas,
De a m. a. példákhoz Csabagyakran haza
Legelőt bajban, verelyben, végpillanattal
Írókat korott fejére görög, török, tatár.

E hegy az jött segélyül tam ar ur ege,
Melyen Csaba, seregje, seherként itkell,
Író társ paripákon, évszázadokon át...
Már a hadak utjának hívják a seg nyomat.

*

Író föld rónarágán a déli nyelvre
Író lengve, régi multak csodáiról beszél,
Oh néma minden hallgat... a néli víz, víz...
Író őni dal seregét ki hallja, irti nagy?...

Méreg

[Large decorative flourish]

Hiszycetek.

1.) Et nildungi kinas mintegy átkot és
 vését hozott a tulajdonos fejére. Togy
 Niblung is Silbung királyfiak, kik
 atyjuktól örökölték ezt, összevesettek egy-
 mással és Siefrieddel rojta, mely utóbbi
 megölte őket és a kinasát elvette. De ő hatta
 is hajregődött a kinessel, Hagen megölte.
 De Hagen ismét Krimfildát vette meg,
 mert nem akarta elámulni hol a kinas,
 megölni de Hagen küberurát és a
 kinesek igazi tulajdonarát, Gunther
 királyt, testvérét.

2.) Hagen, Gunther és Gernot elhették a ni-
 lungi kirágot Krimfildtól, a kire ez
 férje halála után szállt és utóbb
 elbűbösöztették a kajsába, Miter
 Hagen és Gunther Krimfild kezébe
 juttattak, Hagen nem akarta elámul-
 ni a kinas helyét, mert ura'el is for

gabása tartja, míg ez el, azt mag nem
mondani. Künfild ekkor megölte
bátyját és fejt Káigén elé horda, de ez
mártis elutasította őt.

3.) E két sor etrangu Crola királyfi "to-
redékéhol van átvive. 4.) Ginte.

5.) A halálpálar uashomlskii Petre
a germán mondákban.

6.) A faisten a germán mondákban.

7.) 8.) A gonosz és halál istenei.

9.) Kereshetik most Epel sírját Buda-
nál a Dunában.

10.) A Buda és Epel közt viszálytis Petre
Költötte föl /lásd etrangu, Buda halála. :/

11.) Amakacs és szűzen maradvai akario
asszonyt Künfild feje vette Junther alá.

12.) A kiráki mondák szerint Siegfried elöb-
Brunfildot szerete.

13.) Lásd jegyzet 1.) et.

14.) A munda szerint az ölestek éjjel
fölködtök és folytatták a harcot.

15.) A német "Walter von Aquitanien" után
van szabadon átdolgozva. Ottó Wilfer
és Hildegund megrótták és viszontagság
után háza éri a kínosval együtt. Itéliam
Epel utol éri öket és Káigent, a kínoset
elveti, öket magukat szabadon veseti,
de fenyegeti, hogy még meglátogatja
országukat.